

Vůdce

1 Pán ti žehnej, bratře Neville. Jsem tak rád, že dnes večer mohu být znovu v modlitebně. Až na to, že trochu chraptím. Dnes ráno jsme měli poněkud zdlouhavé poselství a jsem tak šťastný alespoň z toho, že to tu bylo. Měl jsem z toho velikou radost a doufám, že když jste ho poslouchali, přineslo vám radost i potěšení.

2 Nezapomeňte, mějte vždy na paměti, že to jsou věci, které budují Kristova služebníka. Vidíte, prvně víra a potom ctnost. A teď si pamatujte, Duch Svatý nemůže završit tuto Boží stavbu předtím, než tyto věci budou skrze Ducha uvedeny v činnost. Vidíte? Nehledě na to, co děláte, vidíte. To jsou věci, které budují Kristovo Tělo, vidíte, tyto věci. Nu, nezapomeňte, že toto zde je první, vaše víra. Ctnost, poznání, a tak dále, to musí být k tomu přidáno, dokud se neprojeví úplná Kristova postava, potom na to sestupuje Duch Svatý a pečetí to, jakožto jedno tělo. Tyto věci zde musí být. A proto, Ježíš řekl: „Po ovocích jejich poznáte je.“ Vidíte, ovoce! Nemůžete přinést ovoce, aniž by je přinesly tyto věci ve vás. A potom, až tyto věci zaujmou místo světskosti a bezbožnosti, a tak dále, potom je vypuzena všechna nevíra pryč, a potom pominou všechny věci tohoto světa, a potom zde není nic kromě nového stvoření v Kristu. A potom, Efezským 4:30 říká: „A nezarmucujte Božího Svatého Ducha, jímž jste byli označeni ke dni vykoupení.“ Zapečetění do království Božího! Nu, nezapomeňte na to. Uchovejte si to nyní v mysli, nejdříve jsou zapotřebí tyto věci. Potom tím zapečetěním je Duch Svatý, vrcholek přikrytí, které nás pečetí do toho Těla. V pořádku.

3 Máme zde prosbu od sestry Littleové z Chicaga, její manžel měl silniční nehodu a je na pokraji smrti, sestra Littleová. A Edith Wrightová, naše malá sestra, kterou známe již tak dlouho, je na tom dnes doma velice, velice špatně a oni si to přáli oznámit ve sboru, abychom se mohli společně modlit za tuto prosbu. A tak teď na chvíli skloníme své hlavy.

4 náš drahý Nebeský Otče, shromáždili jsme se (ve víře) vůkol Božího trůnu a žádáme o Božské milosrdenství pro tyto prosby. Bratr Little, silniční nehoda, blízky smrti. Bože, pomoz mu. Nechť Duch Svatý je u jeho lůžka a přivede jej znovu k nám, Pane. A malá sestra Edith Wrightová, tam dole, Bože, modlím se, aby Duch Svatý byl po boku jejího lože dnes v noci, a vrátil ji zpět její zdraví. Dej to, Otče. Ty jsi zaslíbil tyto věci a my tomu věříme. A jak jsme dnes ráno uvažovali,

že vzdálenost pro tebe nic neznamena, Ty jsi stejně veliký v jedné části světa, jako v druhé, neboť jsi všudypřítomný, všemocný, nekonečný. A modlíme se, Otče, abys vyhověl těmto žádostem skrze jméno Ježíše Krista. Amen.

⁵ Jsem nesmírně šťasten, že zde mohu být rovněž dnes večer. Víím, že je horko. Konají se zde tři řádná shromáždění a to je... Víím, že někteří z vás mají nejméně osm set kilometrů cesty, kterou musí urazit do rána. A já musím pozítří urazit dva tisíce dvě stě kilometrů. A tak doufám, že to byl nádherný čas pro vás pro všechny. A byl to zároveň veliký čas pro mne, že jsem vás mohl navštívit. Požadovali jsme pouze jednu věc, tak mnohým byl odmítnut vstup pro nedostatek místa, ty uličky nesmí být příliš nacpány, požární ochrana něco takového nenechá na pokoji. A tak se nyní snažíme obstarat si trochu větší modlitebnu, abychom, až se sejdem, měli pro lidi dost míst k sezení.

⁶ A tak jste kdykoliv zde, v modlitebně vítání, kde nemáme jiné vyznání víry kromě Krista, nemáme jiný zákon kromě lásky, nemáme jinou knihu kromě Bible. A tak... A naším pastorem zde, je bratr Orman Neville. A máme zde shromáždění čítající mnoho lidí, kteří se zde shromažďují jako v mezidenominační modlitebně, kde přicházíte a uctíváte Boha podle pokynů vašeho vlastního svědomí. Jste vždy vítáni. A tak přicházejte, kdykoliv můžete, rádi vás přijmeme.

⁷ A příště, nakolik víím, budu s vámi až teprve po dohotovení modlitebny. A potom bych si přál, po *Věkách církve*, chceme se zabývat posledními sedmi *Pečetěmi*, sedmi posledními pečetěmi z knihy Zjevení, které bychom chtěli vyučovat.

⁸ A častokrát přicházejí nemocní a postižení, oni sem přicházejí během těch shromáždění, a jsou k tomu potřebná vidění, protože přicházejí kvůli zvláštním pohovorům. Když se do toho pustím, potom prostě nejsem schopen rozpoznat rozdíl mezi nimi a víte, pak je pro mě nesnadné promlouvat. A všichni vědí, že v našich uzdravovacích kampaních obvykle káže pan Baxter nebo někdo jiný a já vystupuji, abych se modlil za nemocné, protože to je poněkud vyčerpávající. A před malou chvílí jsem se modlil za nějaké lidi a potom jsem se setkal s malým dítětem, kterého se lékaři... mělo něco v zádech, takto se narodilo. Poté, když jsem vešel, zahlédl jsem, jak sedí v sádrovém obvazu. To dítě už nebude nadále takto postiženo, uzdraví se. Jistě, stane se, uvidíte. Totiž, já to víím. Vidíte, jsem si tím jist. A tak chceme, aby naše víra a důvěra byla v Bohu.

⁹ Každý jeden z vás, nebo mnohé z vás neznám, a tak dále. Pokud

se nemýlím, toto je bratr Crase, musím se omluvit za to, že jsem se nedostavil na to vysvěcení. Možná se tam dostanu na víkendové shromáždění, bude to stejně tak dobré. V pořádku? To bude v Bloomingtonu. Daří se ti dobře? V pořádku. Domnívám se, že někteří z těchto bratrů jsou kazatelé. Jste kazateli? Ano, přátelé. Pán ti žehnej. A kolik kazatelů je zde v budově, dovolte mi vidět vaše ruce. Dobře, to je skvělé. Jsme rádi, že vás tu máme, jsme šťastní. Bůh vás požehnej!

¹⁰ Nuže, tak abychom mohli skončit včas, někteří se vracejí do Georgie, Tennessee, New Yorku, ať je to dnes kamkoliv, počínaje dnešním večerem. Tedy, jedte cestou opatrně. Pokud se vás zmocňuje spánek a nechcete se zastavit v motelu, potom sjedte k okraji vozovky a zdřímnete si, dokud... já to dělám tímto způsobem. Vidíte, sjedte z cesty a schrupnete si. Ne, nejezděte, pokud jste ospalí. Je to nebezpečné. A zapamatujte si, nejedná se o vás, jedná se o účastníka silničního provozu, kvůli němu musíte být v bdělém stavu. Vidíte? Vy víte, kam jedete, ale nevíte, kam jede on, a tak musíte být bdělí, kvůli tomu chlapíkovi. A tak si buďte jisti tím, že jste ostražití, že jste bdělí.

¹¹ A tak, přál bych si dnes večer přečíst odstavec Písma, který nacházíme v knize svatého Jana. Nu, ten malý odstavec Písma, který si přečteme a budeme o něm pojednávat, nám dá základ pro to, co chceme říci. A nikdy, pokud si pamatuji, jsem nepřicházel na pódium pouze proto, abych něco řekl jen tak. Vždy se snažím očekávat, pozorovat, studovat, modlit se, dokud nepocítím, že mám něco, čím bych mohl být nápomocen lidem. Pokud nemohu být nápomocen, potom není vůbec třeba, abych se tam ukazoval, vidíte. Tedy, pokouším se pomoci! A dnes večer, samozřejmě převážná část obecnstva, které tu bylo dnes ráno, odešla, protože se mnozí z nich museli vrátit domů. Ale dnes večer, jak jsem vám již řekl, pokud zůstanete, chtěli bychom promlouvat pouze asi pětáctýřicet minut o něčem, co vám doufám pomůže. A chceme to postavit na základě svatého Jana 16. kapitoly a začneme asi od 7. verše 16. kapitoly a budeme číst až do 15. verše:

Já vám však říkám pravdu: Je pro vás užitečné, abych odešel. Jestliže totiž neodejdu, nepřijde k vám Utěšitel; jestliže však odejdu, pošlu ho k vám.

A On, až přijde, bude světu podávat důkaz o hříchu, o spravedlnosti a o soudu.

O hříchu, že nevěří ve Mne,

o spravedlnosti, že jdu k Otci a už Mě neuvidíte,

a o soudu, že vládce tohoto světa je již odsouzen.

Ještě vám mám mnoho co říci, ale teď to nemůžete unést.

Až však přijde On, Duch pravdy, uvede vás do veškeré pravdy. Nebude totiž mluvit sám od sebe, ale cokoli uslyší, to bude mluvit; bude vám oznamovat i věci, které mají přijít.

On mě oslaví, neboť vezme z mého a bude to oznamovat vám.

Všechno, co má Otec, je Mé. Proto jsem řekl, že vezme z Mého a bude to oznamovat vám.

¹² A nyní v tom 13. verši. „Až však přijde on, Duch pravdy, uvede vás do veškeré pravdy. Až však přijde on, Duch pravdy, uvede vás do veškeré pravdy.“ Co je pravda? Slovo. „Nebude totiž mluvit sám od sebe, ale cokoli uslyší, to bude mluvit.“ Jinými slovy, On bude Tím, který zjeví tyto věci. Vidíte? A ve čtvrté kapitole k Židům Bible říká, že: „Nebot Boží slovo je živé, mocné a ostřejší než každý dvojsečný meč; proniká až k rozdělení duše a ducha, i kloubů a morku v kostech, a rozsuzuje myšlenky i záměry srdce.“ Vidíte, „Cokoliv uslyší, to bude mluvit; bude vám oznamovat i věci, které mají přijít.“ Vidíte? Co to způsobí? Duch Svátý, který přijde ve jménu Pána Ježíše.

¹³ A chtěl bych během několika minut vzít tento text a obrátit vaši pozornost na slovo „vůdce,“ Vůdce. Víte, měl jsem už nějaké to prožití v lesích. Vůdce, to je někdo kdo tě provede. Musíš mít vůdce, když nevíš, kam jdeš. A jelikož vím dobře, co je to myslivost, a to všude po celém světě, měl jsem příležitost se setkat s mnohými vůdci. Já sám jsem rovněž vůdcem v Coloradu, protože jsem seznámen s krajinou, ranči, a tak dále, mohu být vůdcem v Coloradu.

¹⁴ Nu, vůdce je někdo, kdo zná cestu. Musí vědět, kam jde a co činí, a jak se o tebe postarat během cesty. Vidíte? Musí dohlížet na to, aby ses neztratil. Vůdce je vybraný muž. Stát si toho muže vybere, jestliže je vůdcem. A tak, na cestách do divočiny, kde se možná ani neumíš pohybovat, není příliš vhodné chodit bez něj. Abych řekl pravdu, jsou některá místa, kde není povoleno chodit bez vůdců, například v Kanadě. Vůdce musí revírníkovi podepsat povolení. On se musí na tom rovněž podepsat a nese za tebe zodpovědnost. Jestliže se ti něco stane, pak se za to bude zodpovídat on. Musí se o tebe starat. Musí dohlížet na to, aby ses neztratil. Musí si být jist tím, že tě

neposlal někam, odkud neznáš cestu zpět. A jestliže se ztratíš, on musí být obeznámen s terénem natolik, že tě může kdykoliv vyhledat. On musí ovládat všechny tyto věci, jinak nemůže být vůdcem, nemůže mít oprávnění být vůdcem.

15 Kvůli těmto záležitostem si musíš někdy sjednat schůzku, zatelefonovat dopředu a udělat nějaké přípravy, mít rezervována místa, abys mohl vyrazit ven. A jestliže... někdy je vytížen a nemůže tě vzít, a musíš to na nějakou dobu odložit, vzhledem k tomu pozemskému vůdci. To ovšem není potřeba, pokud se jedná o Božského Vůdce, ten je vždy připraven, vždy hotov.

16 Nu, jestliže jsi neudělal patřičné přípravy a figuruješ, jako ten, který se hodlá vydat na cestu do divočiny, kde jsi doposud nikdy nebyl, můžeš se ztratit, a zahynout. Máš pouze jedno procento šance, že se z té divočiny vrátíš, to znamená, jestliže se dostaneš do nepříteliš hustého lesa, potom můžeš mít jenom procento šance, že se z toho sám dostaneš. Ale jestliže tam bude velice špatná divočina, pak nemáš žádnou šanci k návratu. Není to možné, protože se nacházíš na stezce smrti a jsi vyřízený, jsi odepsán. Nu, a zahyneš, pokud nemáš vůdce, který je obeznámen s krajinou, a ví, jak se dostat zpět.

17 Mnozí z vás jste byli obeznámeni s tím článkem o těch skautech z Tucsonu, z Arizony. Vždyť oni přece byli vyškolení a poučení, jak se o sebe postarat, byli to skauti. Nebyli to skauti začátečníci, byli to zkušený skauti. A oni si udělali výlet do hor a zastihla je sněhová bouře, změnila se situace v přírodě. A když zjistili, že jsou ztraceni, všichni zahynuli, protože oni... něco, nastala neobvyklá změna a oni nevěděli, jak z toho. Vidíte? A zapomněl jsem, kolik těch chlapců bylo, kteří v těch horách zahynuli; i když byly k dispozici helikoptéry a zasáhla milice a národní stráž a pomáhali dobrovolníci a podobně. Byli ztraceni, nikdo nevěděl, kde se nacházejí. Nebyli schopni si poradit. Všichni zahynuli ve sněhu, protože nevěděli, jestli se ubírají na východ, sever, západ nebo jih, nahoru nebo dolů nebo kamkoliv, vše jim připadalo stejné.

18 Nu, vůdce ví kde je, bez ohledu na počasí. On je na to vybaven. Ví, co dělá. Je obeznámen se vším. Pozná každou věc, a tak se může nacházet třeba ve tmě a citem dokáže situaci zvládnout.

19 Například, zde je stará vůdcovská zkušenost. Víte, jestliže vidíte hvězdy, každý pozná, kterým směrem jít, jestliže pozorujete hvězdy. A vždy pozorujte tu jednu, pravou hvězdu. Je pouze jedna pravá hvězda, a to je Severka. Hleďte, pouze jediná, ona stojí na tom stejném

místě. To znázorňuje Krista, který je tentýž včera, dnes i na věky. Jiné mohou zabloudit, ale On zůstává tentýž. Církev vás mohou odtáhnout tímto směrem a jiné tamtím směrem; nikoliv však On, On je vždy ten stejný.

²⁰ Dobře, nu, jestliže nevidíš Severku, když je pod mrakem, potom si můžeš všimnout, pokud je vidět a ztratil jsi směr, můžeš pozorovat stromy. Stromy jsou všude, lišejník roste vždy ze severní strany kmene, protože jižní straně stromu se dostává více slunečního světla než té severní. Ale co když je tma a nevidíš lišejník? Jestliže zavřeš oči a pokusíš se nepřemýšlet o ničem; zavři oči a vyhledej strom s hladkou kůrou, obejmí tento strom rukama takto, až spojíš prsty a potom se začni velice pomalu pohybovat dokola, kolem toho stromu. A když narazíš na místo, kde je kůra opravdu silná, rozpukaná, potom to je severní strana (návětrná), a můžeš poznat, kterým směrem se ubíráš, či severním nebo jižním. A takovým způsobem, ó, je mnoho různých věcí, ale je zapotřebí vůdce, aby věděl, jak si s tím poradit. Když se tam dostane obyčejný člověk, řekne: „Necítím v tom žádný rozdíl.“ Vidíte? Hleďte, musíš být vyškolený, abys mohl být vůdcem.

²¹ A tito chlapci, není pochyb o tom, že to byli dobří skauti, určitě uměli vázat uzly, uměli kamenem rozdělat oheň, a tak dále. Ale najít cestu zpět, o to se jedná! Oni, oni neuměli najít cestu zpět, a proto zahynuli, protože si s sebou nevzali vůdce.

²² Jeden otec před dvěma lety v Coloradu, ó, on si vyšel do hor, s malým kloučkem, asi šesti nebo sedmiletým. Chystal se jej vzít na první lov jelenů. A zašli vysoko do hor a ten malý chlapec řekl svému otci: „Jsem unaven.“

²³ „Sedni si mi na záda. Nejsme ještě dost vysoko, jeleni jsou výše.“ A tak šli dál a dál, a dál, až... on nevěděl, byl to člověk z města. On neměl vůbec ponětí o způsobu lovu a kudy jít. Každý člověk, který ví něco o divočině, ví, že jeleni se nezdržují tak vysoko. Oni tam nechodí. Kamzíci ano, jeleni nikoliv. Drží se nízko, kde mohou najít pastvu, musí být tam, kde je něco k jídlu. A tak... ale tento muž si pomyslel: „Jestliže se dostanu nahoru, někam do těch skal, tam dostanu velkého jelena.“ On viděl obrázek stojícího jelena na skále a myslel si, že tam jej dostane. Nevšímejte si toho, o čem píšou ty časopisy, aj, ó, aj, jinak budete mít na malé! A tak je zde pouze jedna věc, kterou je třeba udělat, vzít si vůdce, abyste věděli, kde se nacházíte.

²⁴ A ten otec, náhle začalo pršet, byl to jeden z těch

nepředvídaných dešťů. A ten muž byl příliš dlouho zaneprázdněn lovem, až se setmělo a on nebyl schopen najít cestu zpět. A větry zasahují vrcholky hor a on příliš pospíchal, a to...

²⁵ Musíte vědět, jakým způsobem lze přežít, zastihne-li vás něco takového. Je zde další věc, jak přežít! Šplhal jsem na stromy a slézal dolů, nahoru a dolů, takto, abych se udržel naživu. Vzal jsem sníh, když ho bylo přes metr po obou stranách, zlomil jsem kmen a skácel jsem jej. Měl jsem takový hlad, že se to nedalo takřka vydržet! Porazil jsem nějaké staré kmeny a zapálil jsem oheň, aby mi bylo teplo a mohl tak rozpustit sníh. A potom kolem jedné dvou hodin ráno, jsem odtáhl ty pahýly od sebe a lehl jsem si na tuto zahřátou zem, abych zůstal naživu. Musíte si vědět, jak si poradit.

²⁶ A tento muž nevěděl, co dělá, neměl s sebou nikoho, kdo by mu poradil. A on držel svého vlastního malého syna v náručí, dokud nepocítil, že podchlazením zemřel. Nepozornost! Kdyby jen měl s sebou vůdce, ten by jej přivedl z hor dolů, nehledě na to, kolik by bylo hodin, vidíte. Ale on prodléval až do setmění a pak už kolem sebe nic neviděl.

²⁷ V tom je potíž s dnešními křesťany. Čekají, dokud se nesetmí a potom zjistí, že jsou bez Vůdce. Vůdce!

²⁸ Jakže, viděli jste už ztraceného člověka? Už se vám stalo, že jste přivedli ztraceného člověka? Je to nejžalostnější pohled, jaký jste kdy viděli. Když se člověk ztratí, potom se zblázní. Neví, co dělá. Chytili jsme tak jednou člověka, chlapce, který se ztratil v lesích a mysleli si... byl to rančer, ale dostal se do špatného terénu a ztratil se, byl pomatený. A když jej tam našli o tři dny později, běhal jako šílenec, křičel z plných plic. Rty měl rozkousány, zahodil svoji pušku a nevěděl, co dělá. A když jej jeho bratr, když... museli jej chytit a spoutat. Když k němu přišel jeho bratr, zaútočil na něj jako zvíře, pokoušel se jej kousnout, vůbec nevěděl, kde je. Proč? Byl ztracen. A když je člověk ztracen, nachází se ve stavu pomatenosti. A neuvědomuje si, že se v takovém stavu nachází, neboť pro tu ztracenost, se jej zmocňuje horečka a neví kde je a co dělá.

²⁹ Stejně tak je to s člověkem, který je odcizen Bohu! On dělá věci, které by obvykle nedělal. Dělá věci, které se vymykají zdravému lidskému úsudku. Člověk odcizený Bohu, církve odcizená Bohu, církev, která opustila Boha, opustila principy Boží Bible, bude dělat věci, které bychom neočekávali v církvi živého Boha. Hrají o peníze, hrají loterii, hazardní hry, vše, co jen může existovat. Budou vyučovat čemukoliv,

tolerovat vše, plácát lidi po zádech, podle toho, kdo je větším dárce v církvi, a tak dále, dovolovat všechno. Jistě. Do kuratoria přijmou Diakony, kteří byli ženatí čtyři nebo pětkrát, pouze kvůli tomu, aby si vystačili, aby dali dohromady konec s koncem. Avšak je zde pouze jeden konec, kterému musíš vyhovět, to je tvůj závazek vůči Bohu. Stůj a říkej pravdu! Ztracený, ztracený člověk je v pomateném stavu, je to šílenec.

³⁰ Vůdce má vědomosti kudy jít a co dělat. Bůh v... Bůh vždy posílal vůdce svému lidu. Bůh nikdy neselhal. On posílá vůdce, ale ty musíš toho vůdce akceptovat. Vidíte? Musíme tomu věřit. Musíte kráčet cestou, kterou přikazuje. Jestliže se dostaneš do divočiny a tvůj vůdce řekne: „Jdeme tímto směrem“ a ty si přesto myslíš, že je třeba jít jiným směrem, pak se někde ztratíš. Tak tedy, když... Bůh nám posílá vůdce, aby nás vedl, a my jsme povinni tohoto vůdce následovat. Nehledě na to, co si myslíme, co nám připadá rozumné, a co nám připadá směšné, nejsme povinni toto posuzovat, je k tomu oprávněn pouze vůdce.

³¹ Bůh ve Starém zákoně posílal proroky. Oni byli vůdci, neboť Slovo Páně přicházelo k prorokům. Oni byli vůdci. Dávali lidem pokyny, jak jsme to probírali minulý večer o Izaiášovi a Uziášovi. Oni byli poučení a poučovali lidi a vedli je. A Bůh stále posílá své vůdce napříč všemi věky, nikdy nebyl bez vůdce. Bůh měl vždy na zemi někoho, kdo Jej reprezentoval ve všech věcích.

³² Nu, oni se tak říkájící „nedrží kursu“. Když Ježíš byl zde na zemi, copak si nepamatujete, co řekl farizeům: „Slepí vůdcové?“ Slepí vůdcové, slepí na duchovní věci. Vidíte? Nu, údajně měli být vůdci, vůdcové lidu, vést lidi ke spasení. Ale Ježíš řekl: „Jste slepí.“ A On řekl: „Opusťte je. Jsou to slepí vůdcové slepců. Povede-li slepý slepého, oba padnou do jámy.“ Slepí vůdcové! Ó, jak jimi byl svět nakažen, slepými vůdci. On si nepřeje, aby ses spoléhal na své vlastní porozumění nebo své myšlenky nebo nějaké lidské myšlenky.

³³ Bůh posílá Vůdce a Bůh si přeje, aby sis zapamatoval, že On ustanovil Vůdce. A my Jej musíme být pamětliví. Zde je řečeno, co řekl Ježíš: „Nenechám vás jako sirotky, ale prosit budu Otce a jiného Utěšitele dá vám.“ A když měl přijít ten Utěšitel, On nás měl uvést do všeliké pravdy. A Slovo Boží je pravda a Slovo je Kristus: „Já jsem Cesta, Pravda a Život.“ On je Slovo, „Na počátku bylo Slovo a to Slovo bylo u Boha a to Slovo byl Bůh. A to Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi.“ Potom, když následujeme opravdového, skutečného Vůdce,

Ducha Svatého, On nám měl říci, co viděl a co slyšel a měl nám ukázat věci, které se stanou. Amen. Ano, prosím. On ukáže věci, které se stanou.

³⁴ A když dnešní církve toto odmítají, jak můžeme vůbec předpokládat, že se dostaneme do nebe? Jestliže Duch Svatý byl poslán, jakožto Vůdce a my přijmeme nějakého kardinála, biskupa, nějakého generálního dohlázeatele nebo někoho, kdo nás provede, zatímco nám byl dán Duch Svatý, aby nás vedl.

³⁵ A Duch Svatý vždycky mluví Slovo. „Ještě vám mám mnoho co říci, ale teď to nemůžete unést. Až však přijde On, Duch pravdy, uvede vás do veškeré pravdy.“ Z toho důvodu přicházejí tyto pečete. Na konci sedmé pečete by mělo být tajemství Boží ukončeno, abychom věděli, kdo je Bůh, jaký On je, jak On žije; Jeho povaha, Jeho bytost. Podle času už byste vlastně měli mít celou tuto cestu za sebou, vidíte, uvedeni do plné postavy synů a dcer Božích, církví obmytou Kristovou krví, vykoupenou bez peněz, za kterou bylo zapláceno krví Ježíše Krista.

³⁶ Nu, je to tak, a ten Vůdce, On je Bohem obstarán. Nu, jdeme tedy divočinou a jsme na cestě někam a nejsme schopni postupovat bez tohoto Vůdce. Ať se Ho nikdo nepokouší nahradit jiným vůdcem! Pokud se o to pokusíte, On vás odpojí z linky. Tento Vůdce zná cestu! Zná každý coul této cesty. Zná každou myšlenku, která je ve vašem srdci. Zná všechny, kteří jste zde přítomni. Ví, kdo jste a co jste udělali, ví o vás všechno. On je Božím Vůdcem, Duch Svatý a On vám zjeví věci a řekne, co slyšel, může ihned zopakovat vaše slova a říci, co jste řekli. Amen. Říct čím jste byli, co jste měli, kam spějete. Vůdce, správný Vůdce a On vás uvede do všelike pravdy a Jeho Slovo je pravda.

³⁷ Inu, Duch Svatý nikdy neřekne „amen“ na nějaké vyznání víry lidského původu. On zdůrazní pouze Slovo Boží svým „amen,“ neboť to tak opravdu je. Duch Svatý tě nepovede žádným jiným směrem. Co je na tom zvláštní, že my všichni, všechny naše veliké denominace a věci, všichni tvrdíme, že jsme vedeni Duchem Svatým, a je mezi námi tolik rozdílů, lišíme se mezi sebou tak, jako den a noc.

³⁸ Ale, když Pavel, ten malý farizej, který přijal Ducha Svatého, když jej Ananiáš pokřtil a on odešel do Arábie a studoval tam tři roky, vrátil se zpět a během dalších čtrnácti let se vůbec o čemkoliv neradil s církví, a když přišel, a setkal se s Petrem, který byl hlavou církve v Jeruzalémě, naprosto přesně se shodovali v učení. Proč? Ten stejný Duch Svatý! Jestliže Petr křtil ve jménu Ježíše Krista, Pavel dělal totéž,

aniž by mu někdo něco řekl. Kde Petr vyučoval o Duchu Svatém a posvěcení, a tak dále; Pavel dělal totéž, aniž by to konzultoval s církví, protože to byl ten stejný Vůdce. Jak to tedy vypadá s námi dnes, když lidé popírají tyto pravdy? Jestliže Petr lépe vyučoval, s cílem uspořádání církve, Pavel měl to stejné učení, protože měli toho stejného Vůdce.

³⁹ Vůdce nepovede jednoho tímto směrem a druhého jiným směrem, nepošle jednoho na východ, a druhého na západ. On vás bude držet pohromadě. A jestliže jen dovolíme Duchu Svatému, aby nás udržel pohromadě, pak budeme jedno. Jestliže jen nedovolíme ďáblovi, aby nás dostal na druhou stranu cesty, pak budeme jedním srdcem, jednou myslí, svorní, skrze jednoho Ducha, Ducha Svatého, Božího Vůdce, který nás uvede do všeliké pravdy. To souhlasí. Ale musíš následovat svého Vůdce. Ano, příteli.

⁴⁰ Pohledte na Nikodéma, on potřeboval Vůdce, ač to byl chytrý muž. Byl to učitel, asi osmdesátiletý. Byl z farizeů nebo z tribunálu Sanhedrinu, Rady sdružení kazatelů. Byl jedním z jejich největších mužů, učitelem v Izraeli, mistrem. Zvažte, mistr, učitel! Ano, on byl obeznámen se Zákonem, ale co se týče znovuzrození, potřeboval Vůdce. On byl po tom hladový. On věděl, že musí existovat něco jiného. Prozrazuje to způsob, jakým to vyjádřil Kristu tam v té noci. To také prozrazuje pocity těch ostatních, ale nikdo z nich neměl tu stejnou odvahu, jakou měl on. Nenašel se nikdo z nich, kdo by přišel a udělal to, co on. Víte, lidé odsuzují Nikodéma za to, že přišel v noci. Ale přišel tam. Přišel tam. Znam lidí, kteří ani nepřijdou; ani ve dne ani v noci. Ale on přišel a potřeboval Vůdce, a řekl: „Rabbi,“ z tribunálu Sanhedrinu, „víme, že jsi přišel jako učitel od Boha.“ Odkud to věděl? On byl prokázán. Hledte, on chtěl vědět, co znamená to znovuzrození a přišel rovnou k tomu pravému, neboť Bůh tímto potvrdil, že jeho vůdcem byl Ježíš. Poslyšte, co řekl: „Rabbi, víme, že jsi přišel jako učitel od Boha, neboť nikdo nemůže dělat znamení, která děláš ty, není-li Bůh s ním.“

⁴¹ Byl zde na to důkaz, že v Něm přebýval živoucí Bůh. On svědčil: „To nejsem já, kdo činí tyto skutky; je to můj Otec, který přebývá ve Mně. Amen, pravím vám, Syn nemůže sám od sebe udělat nic; ale co vidí u Otce, to Syn rovněž dělá. Můj Otec až doposud dělá, i Já dělám.“ Jinými slovy, Bůh mu ukázal, co má dělat a On šel a vykonal to. On nedělal nic, dokud mu to Otec neřekl. Amen. To jsou skutečná a poctivá fakta. Kéž bychom něco podnikali teprve, až Duch začne

působit v nás! To je ono. A můžeš být tak úplně ponořen v Kristu, že tě nemusí postrkovat, jak to musí dělat se mnou, ale stačí první malinké pokynutí Jeho hlavy, a jsi hotov a nic tě není schopno zastavit, neboť víš, že to je vůle Boží.

⁴² Jemu byl zapotřebí Vůdce. A byl to povoláný Vůdce. Mohl být veden tímto Vůdcem, protože věděl, že tento Vůdce je inspirován Bohem. On věděl, že tyto tradice, kterým sloužil, možná skrze farizeje, saducee nebo kohokoliv; on sloužil těmto vyznáním víry, aniž by viděl, že se něco stalo. Ale zde na scénu přichází muž, který říká, že je tím zaslíbeným Mesiášem z Bible. Potom se otočí a koná skutky samotného Boha. Ježíš řekl: „Nekonám-li skutky svého Otce, potom Mi nevěřte. Ale jestliže Mi nemůžete věřit, věřte skutkům, které konám, neboť ty svědčí o Mně.“

⁴³ Není tedy divu, že Nikodém řekl: „Rabbi, víme, že jsi přišel jako učitel od Boha, neboť nikdo nemůže dělat znamení, která děláš ty, není-li Bůh s ním.“ Vidíte, on potřeboval Vůdce, i když byl mistrem v těchto věcech. Byl mistrem ve své církvi. Zachoval si důstojnost, měl prominentní místo a byl znamenitým mužem; není se tedy čemu divit, těšil se úctou všech lidí v celé zemi. Ale když přišla řeč o znovuzrození, v tom potřeboval Vůdce! Stejně tak my, ano, potřebujeme Vůdce.

⁴⁴ Kornélius, to byl znamenitý muž, počestný muž. On stavěl modlitebny. Měl v úctě Židy, protože si uvědomoval, že jejich náboženství je správné. A dával desátky a modlil se každý den, ale když přišel Duch Svatý (církvi bylo přidáno něco navíc), on potřeboval Vůdce. Bůh mu poslal Ducha Svatého. Poslal Ho v Petrově osobě: „Zatímco Petr ještě mluvil tato slova, Duch Svatý sestoupil na něj.“ (Prázdné místo na pásku - vyd.) Bůh si použil toho Vůdce skrze Petra. Použil si ho, protože vedl Kornélia správnou cestou. A zatímco ještě mluvil, Duch Svatý sestoupil na pohany. Tehdy on řekl: „Může snad někdo odepřít vodu těmto, kteří přijali Ducha Svatého jako my?“ Vidíte, tento Vůdce stále promlouval, nikoliv Petr. Neboť to byla „skupina Židů... nebo pohanů, nečistých, poškrvněných“ vzhledem k němu a on tam dokonce ani nechtěl jít. Ale Vůdce řekl: „Posílám tě.“ Až se tě Vůdce úplně zmocní, potom budeš dělat věci, o kterých jsi neměl ani potuchy, že je budeš dělat, když dovolíš, aby tě On vedl. Ó, jak nádherná věc, být veden Duchem Svatým. On je Vůdce. V pořádku. Promlouval k Petrovi a řekl mu, co musí udělat. A proto, když všichni přijali Ducha Svatého, řekl: „Nemůžeme zabránit vodě, když uviděl, že ti to přijali, Ducha Svatého, jako my na počátku.“ A tak je pokřtili ve

jménu Pána Ježíše. Nu, kdo jej vedl, aby toto udělal? Vůdce, který byl v něm. Copak jim Ježíš neřekl: „Nepřemýšlejte o tom, co budete mluvit, neboť to nejste vy, kteří mluvíte; je to Otec, který přebývá ve vás, to On mluví“? Amen.

45 Komorník jel z Jeruzaléma. A Bůh měl v té době na světě Vůdce, Duchu Svatého a měl tam dole rovněž muže, který byl naplněn tímto Vůdcem. To nebyl ani kazatel, byl to pouhý Diakon. A on tam dole uzdravoval nemocné a vymítal ďábly a způsobil tam veliké pohnutí, veliká radost nastala v tom městě. Shromáždily se kolem něj stovky lidí a Vůdce řekl: „Došli jsme už dost daleko, pojďme teď tímto směrem.“ On se s Vůdcem nepřel.

46 Nikdy se nehádejte se Slovem vašeho Vůdce. Následujte Jej. Pokud ne, budete ztraceni. A zapamatujte si, když Jej opustíte, potom jste na své vlastní noze, a tak se chceme přidržet Vůdce.

47 A tak, když byli na cestě, On řekl: „Opusť teď tento zástup, Filipe a jdi na poušť, kde nikoho není. Já tě tam posílám, a když tam přijdeš, někdo tam bude.“ A zde přichází samotný komorník, byl to znamenitý muž etiopské královny, tam z jihu. Projížděl tudy a četl knihu Izaiáše. A Vůdce řekl: „Přiblíž se k tomu kočáru.“

A řekl mu: „Rozumíš tomu, co čteš?“

48 On řekl: „Jak tomu mohu rozumět, když není při mně žádný vůdce?“ Ó, aj! Ale Filip měl tohoto Vůdce. Amen. A začal přesně od toho místa Písma a kázal mu Krista. Amen. Vůdce! Nevyprávěl mu nějaké vyznání víry, ale řekl mu o Vůdci, o Kristu! A pokřtil jej tam v nějaké vodě. Jistě, takto. Ó, jak to mám rád!

49 Když Izrael opustil Egypt a šel do zaslíbené země, ve II. Mojžíšově 13:21, Bůh věděl, že touto cestou nikdy předtím neputovali. Bylo to pouze čtyřicet mil a přece potřebovali někoho, kdo by šel s nimi. Ztratili cestu. A tak On, Bůh, jim poslal Vůdce. 2. Mojžíšova 13:21 nebo tak nějak: „Posílám svého anděla před vámi, ohnivý sloup, který vás bude střežit na cestě,“ povede vás do zaslíbené země. A děti Izraele následovaly tohoto Vůdce, ohnivý sloup (v noci), oblak ve dne. Když se On zastavil, zastavili se i oni. Když se vydal na cestu, šli rovněž i oni. A když je přivedl do blízkosti této země a nebyli ochotni tam vejít, vedl je zpět na poušť. Nemohl jít s nimi.

50 Stejně tak je to s církví dnes. Dnes je to s trpělivostí Boží stejně tak, jak to bylo za Noemových dnů, církev by už zde nebyla, kdyby se nechala zkorigovat a uspořádat. Ale On nás musí vést kolem dokola

a dokola.

⁵¹ Izrael si sotva uvědomoval, když *lidé* křičeli při pohledu na mrtvá těla egyptských vojáků a utonulé koně, zpěvrácené faraónovy válečné vozy, oni zvítězili, Mojžíš v Duchu zpíval, zpíval v Duchu, Miriam tancovala v Duchu a Izraelské dcery běhaly sem a tam po pobřeží, křičely a tancovaly, že se nacházeli pouhých několik mil od mléka a medu. Sotva si uvědomovali, že jsou vzdáleni čtyřicet let, protože začali reptat proti Bohu a Vůdci.

⁵² A my shledáváme, že jsme na tom zrovna tak. Odsud pojedu do Shreveportu. A Duch Svatý tam byl vylit v Den díkůvzdání před padesáti lety v Luisianě, v Den díkůvzdání. Jak upadla církev od této doby! Uvědomujete si, že Římsko-katolická církev na svém počátku byla Letniční církví? To je pravda. To souhlasí. To byla Letniční církev, ale ti naškrobení hodnostáři začali pronikat dovnitř a měnit Písmo Boží podle svých tradic, přidáváje k němu dogmata, a tak dále. Pohledte, co mají teď, není v tom ani špetka Písma. Nahradili něco za něco jiného, kouskem chleba, Ducha Svatého. Nahradili ponoření, pokropením. Nahradili „Otcem, Synem, Duchem Svatým,“

„Pána Ježíše Krista.“ Nahradili všechny tyto veliké výroky Boží, které nám byly předloženy a jsou velice, velice vzdáleni od učení Písma.

⁵³ A Letnice zasáhly Luisianu před padesáti lety a kdyby to trvalo ještě dalších dvě stě let, budou tomu vzdáleni více než tato Katolická církev, bude-li odpadnutí pokračovat takovým tempem, jako tomu bylo během těchto padesáti let; neboť k tomu neustále přidávají, neustále. Ti staromódní kazatelé jsou už pryč. Pouliční shromáždění, o tom se už neuslyší. Jediné co nám zůstalo, je ta sebranka z Hollywoodu, ostříhané ženy v šortkách, namalované a všechno možné, a nazývají se křesťany. Jakýsi malý Ricky běhá s kytarou sem a tam, a ženy v tak přiléhavých šatech, jako... téměř jako párek nacpaný ve střevě, vyčnívající naruby, pohybují se rytmicky na pódiu, běhají po pódiu sem a tam, tancují v náušnicích a mají na hlavě jeden z těch účesů „první dámy v zemi,“ a tomu říkají křesťanství.

⁵⁴ To co my potřebujeme, je staromódní, Bohem poslané, žhavé náboženství, které sežehne tuto světskost v církvi. Je nám potřeba se vrátit zpět do ohně Ducha Svatého, zpět do těchto věcí, které sežehnou tuto strusku a přivedou zpět staromódní kázání, které učiní nebe vysoké, a peklo přímočaré, jako hlaveň pušky. Je zapotřebí tohoto druhu kázání. Ale kdybyste to dnes udělali, vaše shromáždění vás při volbách odmítne.

55 Občas jsou dobří kazatelé svedeni svým shromážděním. To je důvod, proč nemám denominaci. Mám jedno ústředí, to je v nebi. A kdykoliv mne On posílá, jdu. Mluvím, cokoli On řekne. Nechceme žádnou denominaci. Jakmile se tato církev zmíní o denominaci, přišla rovnou o svého pastora. Nezůstal bych tam ani pět minut. Každá církev, která se kdy stala denominací, upadla, a vyjmenujte mi jednu, se kterou se tak nestalo, vyjmenujte mi jednu, která kdy povstala znovu. Duch Svatý je poslán, aby vedl církev, nikoliv nějaká skupina lidí. Duch Svatý má veškerou moudrost. Lidé jsou naškrobení, lhotejní.

56 Bůh jim řekl, že jim pošle Vůdce, že je cestou povede. Dokud následovali ohnivý sloup, byli v pořádku. Vedl je do bran zaslíbené země, tak daleko, jak daleko je měl vést. Potom Jozue, ten znamenitý bojovník, jen si vzpomeňte na ten den, kdy jim řekl: „Posvěťte se, protože na třetí den se Bůh chystá otevřít Jordán a projdeme na druhou stranu.“ Pozorujte teď, co řekl (mám to rád) v Písmu, on řekl: „Stůjte blízko Truhly, neboť tudy jste nikdy předtím nešli.“

57 Co je to Truhla? Slovo. Nechodte teď svými denominačními stezkami, stůjte rovnou za Slovem, *protože* tudy jste nikdy předtím nešli. A bratře, jestliže byla někdy doba, kdy se měla křesťanská církev zkontrolovat, je to právě teď. Zrovna teď se koná toto veliké shromáždění v Římě, vznikají spory, rada církví, kde se všechny denominace spolčí, aby utvořily obraz šelmy, přesně tak, jak říká Bible. A víte, co dnes bylo řečeno v poselství. A tak jsme dospěli sem, všechno leží ve dveřích a lidé dále následují svá vyznání víry. Raději stůjte za Slovem! Slovo vás provede skrz, protože Slovo je Kristus a Kristus je Bůh a Bůh je Duch Svatý.

58 Stůjte za Slovem! Ó, ano, příteli! Stůjte s Vůdcem. Stůjte za Ním. Nevzdalujte se od Něj, stůjte za Ním. To nechť vás vede. Tomu dejte místo.

59 Jozue řekl: „Nu, tady jste nikdy nešli, tuto cestu neznáte.“

60 A v tom je dnešní problém. Vy nepotřebujete Vůdce, aby vás provedl širokou cestou. Ó, tam vy znáte všechny aleje a vše ostatní. Znáte všechny cesty, které vedou do hříchu. Zde není... ó, tam jste přebývali dlouhou dobu. Nepotřebujete nikoho, kdo by vám o tom řekl, znáte všechny zkratky. To souhlasí, každý hřích, víte o tom všechno. Nikdo vás nemusí poučovat, jak krást; umíte to dělat. Nikdo vás nemusí poučovat, jak proklínat; umíte to dělat. Nikdo vás nemusí poučovat, jak dělat špatné věci, protože to je vyvěšeno všude, na

každém stromě.

⁶¹ Ale pamatujte, vy, kteří jste křesťané, vy jste přešli na druhou stranu. Vy se nacházíte v jiné zemi. Jste znovuzrozeni. Jste v zemi; v nebeské zemi. Jste v zaslíbené zemi.

⁶² Víte, kterou cestou se ubíráte. Ó, aj, ano. Víte, jak si počínat s rukou plnou karet. Vyznáte se v kostkách, když jsou vrženy, co znamenají a všemu ostatnímu. Ale co se týče poznání svatosti a spravedlnosti a moci Boží a působení a konání Ducha Svatého, v tom případě raději stůjte za Slovem, Vůdcem. Vidíte? Touto cestou jste nikdy předtím nešli.

⁶³ Dobrá, řeknete: „Byl jsem chytrým člověkem, měl jsem univerzitní titul.“ Lépe na to zapomeň. Ano, příteli.

⁶⁴ „Byl jsem v semináři.“ Raději na to zapomeň. Ano. Raději stůj s Vůdcem. Dovol Mu, aby tě provedl. On zná cestu; ty ne. Ty jsi předtím touto cestou nešel. „Dobře,“ namítneš, „oni, ano?“

⁶⁵ Pohled, jestli Ježíš skutečně řekl: „Ti, kteří přešli touto cestou, budou provázet tato znamení. V mém jménu, budou vymítat demony, budou mluvit v nových jazycích, budou brát hady, a kdyby vypili něco jedovatého, nijak jim to neublíží; budou vkládat ruce na nemocné a budou se mít dobře.“ Většina z nich to odmítá, popírá to, říkají, že tohle není ani inspirované. Nenásledují Vůdce. Následují lidského původu vyznání víry. Raději stůj těsně za Slovem a věz, že jsi předtím nechodil touto cestou.

⁶⁶ Ale ty jsi znovuzrozen a narodil ses do svatosti. Nechodil jsi předtím touto cestou. Jestliže jsi prošel touto cestou, potom jsi prošel svatostí, neboť to je nová země, nový život, nový lid.

⁶⁷ Přijdeš-li do kostela a uvidíš někoho povstat a zakřičet: „Sláva Bohu! Haleluja!“

⁶⁸ Proč, říkáš: „Namouduši, toto se nikdy nestalo v naší církvi! Vstanu a jdu odtud!“ Vidíte? Buďte opatrní.

⁶⁹ Stůjte za Slovem, nuže, dovolte Vůdci, aby vás vedl. „On vás uvede do všeliké pravdy a zjeví vám věci, o kterých jsem vám mluvil. On vám to ukáže. On vám řekne budoucí věci,“ ten pravý Vůdce. Nechodte k biskupovi; jděte k Vůdci. Nechodte k nikomu kromě Vůdce. On je tím, který byl poslán, aby vás vedl. On je Tím, který to udělá. Bůh se postaral o Vůdce pro vás. Chop se Bohem připravené cesty.

⁷⁰ Dnešní problém je v tom, že lidé, kteří přicházejí do kostela, se posadí na několik minut a pak se přihodí něco, nač nejsou zvyklí.

⁷¹ Obdivoval jsem určitou, obyčejnou ženu z jedné formální církve, za kterou jsem se právě modlil. Bůh uzdraví tuto malou ženu. Ona tomu nerozuměla, nic o tom nevěděla. Přišla a řekla, že nic o tom neví. Ale já jsem jí řekl: „Přijďte ke mně.“ Byla trochu ostýchavá a těžkopádná, ale Vůdce ji vybízel dál: „Pokračuj.“ Ona to obdržela. O to se jedná. Vidíte, protože Duch Svatý nás uvádí do těchto věcí. Vidíte, Bůh má připravenou cestu.

⁷² Už jste někdy... Už jste někdy pozorovali divoké husy nebo kačeny, jak odlétají na jih? Dobře, zapamatujte si, ten málo zkušený kačer se narodil tam někde na rybníku. On neví, co je to východ, sever, západ, jih. On nezná nic kromě toho rybníka v Kanadě. Nikdy se z toho rybníka nevzdálil, ale narodil se jako vůdce. Ten malý houser se rovněž narodil jako vůdce. A tu se jednou v noci objevil hluboký sníh na vrcholcích hor. Co se to jen děje? Zafoukal odtamtud studený vítr. Mohu si představit, jak se roztrásl zimou a řekl: „Mami, co tohle znamená?“ Vidíte, on nikdy předtím nepocítil toto studené počasí. Začíná to kolem sebe pozorovat, pozoruje okraj rybníku, jak začíná zamrzat, na rybníku se ukazuje led. On tomu nerozumí, ale najednou... on se narodil, aby byl vůdcem těch kačen. Jakmile jej to zasáhne, vyletí z prostřed rybníku. Můžete to nazvat, jak chcete. My tomu říkáme inspirace a vy si tomu říkejte, ó, třeba instinkt, jakkoliv. Vyráží z prostřed rybníka, natáhne zobák do vzduchu a udělá: „Ga - ga, ga - ga!“ A každá kačena na rybníku ihned k němu přispěchá. Proč? Oni znají svého vůdce, jen podle toho gágání.

73

„Jestliže trouba vydá nejistý zvuk, kdo se potom bude chystat do války?“

Opravdu. Kdo se bude připravovat do války, jestliže trouba vydá nejistý zvuk?

⁷⁴ Dobrá, jestliže ten kačer vyrazí ze sebe nejisté gágání, kdo se potom připraví k odletu? Ten málo zkušený kačer tam natáhne svůj zobák a zakřičí: „Kva... Ga - ga, ga - ga!“ A každá malá kačena se k němu přidá. „Ga - ga, ga - ga!“ Zde to máme. Koná se tam taková malá slavnost uprostřed rybníka a točí se kolem dokola a dokola. A zatímco pocituje, jak to v něm působí, chystá se odletět. Zamává svými malými křídly a odletí z toho rybníka, povznese se do vzduchu,

a čtyři nebo pět krát zakrouží a zamíří rovnou do Luisiany, zatímco každá kačena jej bude následovat. „Ga - ga, ga - ga,“ a už je to tu. Proč? On je vůdcem! Amen! Kačeny znají svého vůdce, církve nikoliv. Ano, on ví, co má dělat.

⁷⁵ Pohledte na tyto husy, rovnou z Aljašky. Nu, mají vždy starého housera, který je vede, a tyto husy musí sledovat housera velice pozorně. Musí vědět, o čem ten houser mluví. Četli jste v časopise Look, co se stalo před několika lety, když jeden starý houser nevěděl, co dělá a přivedl celé hejno hus až do Anglie? Jistě. Nikdy předtím v Anglii nebyly viděny. Proč? Nikdy neviděly svého vůdce. Ten starý houser nevěděl, kam letí. A teď jsou tam a neví, jak se dostat zpět.

⁷⁶ Toto je otázka mnohých hus dnes, ony se neustále shlukují. V časopise Look oni říkají, že hejna těchto hus poletují nad Anglií, ale neví, jak se dostat zpět. To je rovněž otázka některých hus, které znám. Máte shluk, veliké, prodloužené shromáždění a přichází nějaký kazatel, a chvíli káže, ale nejste z toho chytří, k čemu to vede. Shlukují se kolem a kolem, protože máte nějakého housera, který vás vede na scestí, na nějaký denominační slet; a nikoliv zpět do Božího Slova, zpět do křtu Ducha Svatého. A potom se pozastavujeme nad tím, proč nemáme v současných dnech probuzení. Vidíte? Musíte se vrátit k tomu jistému zvuku! Tento zvuk je troubou Evangelia, která vyzařuje z Evangelia, z každého Božího Slova. Nikoliv vyznání víry, denominace; nýbrž Bible, Duch Svatý. „Ty, kdo uvěří, pak budou provázet tato znamení.“ Vidíte? A tak se ubírají touto cestou.

⁷⁷ Jednou jeden starý houser, jak bylo napsáno, způsobil smrt celého hejna, jelikož se s nimi pokoušel letět za tmy, sám nevěděl, kam letí a všichni narazili do hory, a některé z nich; a ztratily orientaci a rozbily se. Jistě! Musí znát svůj skutečný zvuk. Tato nezkušená kachna, jestliže ze sebe vyrazí ten opravdový zvuk a všichni to poznají, potom mohou mít svou slavnost sletu, a odlétávají pryč, na jih. Kvůli čemu tam odlétají? Tam není zima.

⁷⁸ Nu, jestliže Bůh dal kačeně dost rozumu, aby se uměla vyhnout chladu, o kolik víc to dal církvi? Jestliže to kačena udělá díky svému instinktu, co potom způsobí Duch Svatý v církvi? Je povinen nás vést od starých formalit, věrovyznání, a tak dále, k slavnému a nádhernému křtu Duchem Svatým, kde je ctnost, poznání, trpělivost, pobožnost v Duchu Svatém. K tomuto nás povede opravdový Vůdce, protože nebude vyslovovat nic kromě Evangelia, pouze Slovo Boží. Jistě, potřebujete Vůdce!

⁷⁹ Jakže, tito mudrci, oni nevěděli nic o Bohu. Oni byli kouzelníci, mágové. Byli z východu. Víte, co říká Bible: „Viděli jsme Jeho hvězdu na východě a přišli jsme se mu poklonit.“ Byli ze západu, dívali se na východ a spatřili Jeho hvězdu... nebo se dívali na západ, byli na východě. Byli na východě a spatřili Jeho hvězdu na západě. Vidíte? „Viděli jsme Jeho hvězdu na východě.“ A hleďte, oni byli na východě. „Když jsme byli na východě, spatřili jsme Jeho hvězdu a přišli jsme se Mu poklonit.“

⁸⁰ Mohu si představit tyto chlapíky, když se připravovali na cestu. Mohu si představit manželku jednoho z nich, jak řekla: „Podívej, máš všechno zabalené, ale kde je tvůj kompas?“

On řekl: „Tentokrát kompas nepotřebuji.“

⁸¹ Řekla: „Jak chcete projít přes ty hory?“ Oni museli přelout řeku Tigris a projít pláněmi a... jakže, měli před sebou dva roky dlouhou cestu na velbloudech. Jak to měli udělat? Řekla: „Nevezmeš si sebou ani kompas?“

Řekl: „Ne.“

„Jak tedy půjdeš?“

⁸² „Půjdu cestou, kterou mi Bůh připravil. Tahle hvězda mne povede k tomu králi.“ To souhlasí.

⁸³ „Viděli jsme totiž Jeho hvězdu na východě a následovali jsme ji celou cestu až sem na západ, abychom se Mu poklonili. Kde je?“ Šli Bohem připravenou cestou. Na krátkou chvíli se dali upoutat snůškou nějakých věrovyznání. Přijeli do Jeruzaléma a začali chodit ulicemi sem a tam, tito skvěle odění muži, a ptali se: „Kde Ho najdeme? Kde je ten narozený Král Židů?“ To bylo to stěžejní místo, to byl Jeruzalém. Tato znamenitá církev o tom bude jistě něco vědět. „Kde On je? Kde je ten narozený Král Židů? Viděli jsme Jeho hvězdu na východě. Přijeli jsme se Mu poklonit. Kde On je?“

⁸⁴ Jakže, oni šli k tomu a tomu pastorovi a k tomu a tomu nejvyššímu knězi, nikdo z nich, o tom nic nevěděl. „Jakže, přece se zde někde narodil, židovský Král, kde je?“ Nevěděli.

⁸⁵ Ale byla tam skupinka pastýřů na úpatí kopce, a oni prožívali skvělý čas, ano přáteli, protože oni měli Bohem připravenou cestu.

⁸⁶ A zatímco tam stáli, tu pojednou řekli: „Řeknu vám, co bychom měli udělat, musíme udělat schůzi výboru.“ A tak svolali Sanhedrin

a mysleli si, že o tom něco slyšeli. „Ne, nic jsme se o tom nedozvěděli.“

⁸⁷ Stejně tak je to dnes. Oni o tom Vůdci nevědí nic, o Duchu Svatém, který uzdravuje, naplňuje, zachraňuje, přichází znovu. Vůdce, který nám řekl, že se stanou všechny tyto věci, které se udály a my se nacházíme přímo uprostřed nich. Ten, který rozpoznává myšlenky srdcí; oni o tom nic neví, nazývají to mentální telepatii a podobně. Neví, co o tom říci.

⁸⁸ A tak vidíte, tito moudří muži, dokud... pamatujte si, když vešli do Jeruzaléma, ta hvězda zmizela. A dokud se díváš na vyznání víry a denominační muže, aby tě přivedli k Bohu, pomoc Boží tě opustí. Ale když se jim to zošklivilo a byli tím unaveni a opustili to, opustili vyznání víry a denominace těchto Židů, a opustili Jeruzalém, potom se jim znovu ukázala hvězda, a oni se radovali nevýslovně velikou radostí. Znovu uviděli Vůdce! Ó, tak to je, když se dáš do nějaké chladné formální církve a potom se vrátíš k nějaké dobré, která hoří, a vidíš Vůdce, který je vede, ó, jaký je v tom rozdíl! Ano: „Viděli jsme Jeho hvězdu na východě a přijeli jsme se Mu poklonit.“

⁸⁹ Jozue jim řekl: „Teď jen následujte truhlu, neboť touto cestou jste ještě nešli.“ Bůh nedovolil této truhle jít žádným jiným směrem než tím správným. Všude ji to následovalo, až to přešlo přes Jordán.

⁹⁰ Stejně je to dnes, skrze Ducha Svatého. Ano, příteli. Jediná věc, která nás zajímá, jestli to je Duch Svatý nebo ne, vidíme-li proj... projevy Toho, projevy dokázaného Božího Slova.

⁹¹ Nu, nedávno jistá skupina bratří měla krev a olej, a to je v pořádku, jestli to chtějí mít. Já... pro mne to není důkaz. Jedná se o potvrzení Písma, vidíte, jak dlouho ono dokazuje to, co bylo Bohem řečeno, pak to je v pořádku. Oni řekli: „Na základě toho máš Ducha Svatého, jestliže máš olej na svých rukou.“ Nu, já nejsem pro takové věci. Vidíte? Ne, nevěřím, že olej s tím má něco společného. A jestliže tato krev má uzdravit a zachránit, co se potom stalo s krví Ježíše Krista? Jestliže tento olej uzdravuje, co Jeho zsinlosti? Vidíte? Vidíte?

⁹² Mám to rád, protože nebýt Vůdce, který vás uvede do pravdy Slova, nemohli byste vědět, že jste seřizení a připraveni na odpočítávání. To souhlasí, připraveni k tomu, abyste odletěli. Ano, příteli. Ano, a proč? Vůdce je ten, který to uskuteční.

⁹³ Mám zde Písma, byla mi dána tato místa Písma, ale chtěl bych přečíst toto jedno. Je to 2. Petra, 1. kapitola, 21. verš.

***Prorocství přece nikdy nepřišlo z lidské vůle, ale
Boží svatí lidé mluvili, jak byli unášeni Duchem
Svatým.***

⁹⁴ Jak přicházelo prorocství? Nikoliv skrze vůli muže, denominační vyznání víry; nýbrž skrze Boží vůli, když svatí muži byli puzeni Duchem Svatým. On byl vždy Božím Vůdcem. To Byl Duch Svatý, který byl v ohnivém sloupu, to byl Duch Svatý, každý ví, že to byl Kristus. Mojžíš opustil Egypt a uznal pohanění Kristovo za větší bohatství, než to egyptské. Kristus byl Ten jediný! Nu, když se tam postavili a řekli: „Dobře, říkáš, že JÁ JSEM. Jakže, nemáš ještě po padesátce a říkáš, že jsi viděl Abraháma?“

⁹⁵ On řekl: „Předtím než Abrahám byl, JÁ JSEM.“ JÁ JSEM byl ten, který potkal Mojžíše v ohnivém sloupu a hořícím keři. Ano, příteli. On byl Bohem učiněným tělem. Nikoliv třetí osobou; tou stejnou Osobou v jiném úřadu. Nikoliv tři bohové; tři úřady jediného Boha. Správně.

⁹⁶ V pořádku, nuže, *to bylo* Písmo. Vždy, když se Bůh o něco stará, On se postará tím nejlepším způsobem. Když se Bůh postaral o to, jak opevnit svou církev, postaral se o to nejlepším způsobem. Když On dal Adamovi a Evě v Edenské zahradě — to, co jim dal, to bylo jeho Slovo. „Stůjte za tímto Slovem a budete v bezpečí. Ale když to opustíte, v tom dni, ve kterém budete z toho jíst, zemřete.“ Bůh nikdy neměnil svou strategii. Satan neměnil svou; jak vstoupil do Adama a Evy, tak vstupuje do nich dnes. Proč? Pokoušejí se to vymyslet. „Nu, vždyť je přece jasné, že to Bůh neudělá. Ó, Bůh řekl,“ řekl satan, „ale svatý Bůh to jistě neudělá.“ Samozřejmě, že udělá, protože řekl, že to udělá!

⁹⁷ A právě to, dnes lidé říkají: „Ó, počkejte! Snad nevěříš tomu, že když chodím do kostela a platím své desátky, a dělám to a ono, že mne Bůh zavrhne?“ Dokud se člověk neznovuzrodí, nemůže ani pochopit království Boží! Vidíte? Není zde žádná omluva! „Nu, ten chudý muž, ta chudá žena, to jsou takoví dobráci.“ Jediný způsob, jak mohou kdy uvidět Boha je, když se znovuzrodí. To je vše. Nezajímá mne, jak malí, jak staří, jak mladí, co udělali, jak často chodili do kostela, kolik denominací znali, jak mohli přednést „Věřím“. Musíš být znovuzrozen, jinak nemáš ani základ, na kterém bys začal. Jistě tak.

⁹⁸ A tak vidíte, potřebujete Vůdce. On vás uvede do pravdy a pravda je Slovo. On vás uvede. A tak tomu bylo vždy. Bůh nikdy nemusel nic měnit, protože On je nekonečný a On ví, co je nejlepší. Je všudypřítomný, je vševědoucí, On je vším. Jistě, tím je Bůh, On nemusí nic měnit. V pořádku.

⁹⁹ On je Tím, který potvrzuje cestu, kterou vás vede. Duch Svatý, Vůdce, je tím, který potvrzuje to Slovo, kterému vyučuje. Nu, Lukáš byl veden Vůdcem, aby napsal: „Jděte do celého světa a kažte Evangelium všemu stvoření. Kdo uvěří a pokřtí se, bude spasen, ale kdo neuvěří, bude odsouzen. Ty, kdo uvěří, pak budou provázet tato znamení: v Mém jménu budou vymítat démony, budou mluvit v nových jazycích, budou brát hady, a kdyby vypili něco jedovatého, nijak jim to neublíží; budou vkládat ruce na nemocné a budou se mít dobře.“ A Bible říká: „A šli všude,“ byli vedeni Vůdcem, víte, „kázali Slovo a znamení je provázela.“ Co to bylo? Vůdce potvrdil, že to byla pravda!

¹⁰⁰ To byl Boží postup. Takovým způsobem to bylo stanoveno. To je Jeho program; On se nemůže od toho odchýlit, neboť je nekonečný. Amen. Nemůže se od toho odchýlit; On je Bůh. Já se mohu měnit; jsem člověk. Ty se můžeš změnit; jsi mužem nebo ženou. Ale Bůh se nemůže změnit. Já jsem omezený; mohu se zmýlit a říci špatné věci, stejně tak my všichni. Ale Bůh, aby zůstal Bohem, nemůže. Jeho první rozhodnutí je dokonalé. Způsob, kterým Bůh jedná na scéně, je způsob, kterým musí jednat pokaždé. Je-li zavolán na scénu, aby zachránil hříšníka, On jej zachraňuje na základě jisté věci. Když přichází druhý hříšník, musí jednat tím stejným způsobem, jinak jednal nesprávně v tom prvním případě. Amen. Miluji Její. Víím, že to je pravda.

¹⁰¹ Je mi padesát tři let, kázal jsem zde Evangelium třicet tři a půl roku, nikdy jsem neviděl, aby to selhalo. Viděl jsem, jak to obstálo ve zkoušce sedmkrát kolem světa, mezi všemi náboženstvími a vším možným, jednou to bylo před půl milionovým davem a nikdy to neselhalo. Nedělám proslov z nějaké knihy, mluvím z osobní zkušenosti s vědomím, že Bůh stojí za svým Slovem a respektuje Ho. Nu, jestliže máte nějaký druh vyznání víry, buďte raději ostražití. Ale Duch Svatý bude stát za Slovem Božím.

¹⁰² U svatého Jana 1:1 řekl: „On je Slovem. On je Vůdcem. Na počátku bylo Slovo a to Slovo bylo u Boha a to Slovo byl Bůh. A to Slovo tělem se stalo a přebývalo mezi námi.“ Aj!

¹⁰³ Petr byl veden, aby řekl ve Skutcích 2:38, jak přijmout Ducha Svatého, on řekl: „Dělejte pokání a ať se každý z vás pokřtí ve jménu Ježíše Krista na znamení odpuštění hříchů, a potom vás uchopí Vůdce a povede dál.“ Ano, to je potřeba. Prvně pokání z hříchů vaší nevíry, že jste těm věcem nevěřili. Pokání čiňte a potom buďte pokřtěni a potom vás uchopí Vůdce a povede dál. Vidíte, to je vaše povinnost. Vaše povinnost je dělat pokání. Vaše povinnost je být pokřtěn. A potom

povinností Vůdce je, aby vás uchopil a provedl dál, vedl od ctnosti k poznání, k zdrženlivosti, k trpělivosti, k pobožnosti, k lásce bratrské, a Duch Svátý vás zapečetí. Vidíte? Potom jste v plné postavě Boží, opravdový Boží muž, opravdová Boží žena, zakotvená v Kristu. Mám to rád, být zakotven v Kristu.

104 Ano, Marek byl veden Duchem Svatým, aby napsal Marka 16, jistě.

105 Jan byl veden, aby napsal Zjevení. Byl veden Vůdcem. Byl veden Vůdcem, aby řekl: „Jestliže by kdo ujal jedno Slovo z Toho nebo přidal jedno Slovo k Tomu, odejme Bůh díl jeho z Knihy života.“

106 Nu, jak chcete Slovo Boží něčím nahradit a nadále tvrdit, že jste vedeni Duchem Svatým. To nedává smysl, že ano? Nikoliv, příteli. Nedává.

107 On byl mým Vůdcem během mého života. On byl tím, který mne vedl k životu a On je mým životem. Bez Něj nemohu mít život. Bez Něj nechci nic. On je mým Vším — ve — všem. V době mého trápení, On stojí vedle mne. Včera mne požehnal, dnes udělal totéž. Co ještě mohu očekávat? Ten stejný na věky, sláva Jeho jménu! Amen. Ano, příteli. On to zaslíbil. On to vykoná. On je můj život, On je můj Vůdce, Všechno ve — všem. Důvěřoval jsem Mu. Měl jsem těžké zkoušky. Důvěřuji Mu kamkoliv jdu. Chci, abyste i vy toto dělali. Jestliže vy ženy, jdete mýt nádoby, důvěřujte Jemu. Jestliže jdete do města, důvěřujte Jemu.

108 Byly doby, kdy jsem si myslel, že jsem dobrý zálesák, víte, tolik jsem lovil. Myslel jsem si: „Nemůžu nikdy selhat, nikdo mne... Nemohu se ztratit. Moje maminka byla napůl Indiánka, a já to prostě miloval. Ó, aj! Nemohl bych se ztratit v lesích, vím, kde se nacházím.“

109 A... během naší svatební cesty, trochu jsem podvedl svou manželku, řekl jsem ji: „Víš co, miláčku, bylo by dobré, kdybychom udělali naši svatbu 23. října.“ Protože tak mi řekl Pán.

110 A uvažoval jsem: „Nu, co kdybychom podnikli takovou malou svatební cestu! Ušetřil jsem nějaké peníze a vezmu ji k Niagarským vodopádům a pojedeme do Adirondacku a trochu si zalovím.“ Vidíte? A tak jsem vzal ji a Billyho, on byl teprve takovým malinkým drobečkem. A tak jsem ji vzal na svatební cestu, a to byl rovněž lov, víte. A tak jsem si myslel, že to bude dobré. Vzal jsem ji tedy s sebou.

111 Napsal jsem panu Dentonovi, lesnímu správci. A on se chystal jít do Hurikánových hor. Řekl jsem: „Pane Dentone, chystám se přijet

a chtěl bych s vámi během tohoto podzimu ulovit nějakého medvěda.“

112 A on řekl: „Dobře Billy, přijed.“ A řekl: „Budu tam toho a toho dne.“ Nu, dorazil jsem tam spolu s manželkou a s Billym o den dříve, a z toho důvodu byl srub ještě uzamčen, a byl tam jen takový malinký přístřešek, hluboko v lesích.

113 Nedávno jsme tam projížděli a zastavili jsme se tam s bratrem Fredem Sothmannem. Duch Svatý, viděl jsem Jej tam stát, to žluté světlo pohybující se v keři, a Fred tam právě stál. On řekl: „Pojď sem stranou, chci ti něco říct. Zítra,“ řekl, „buď opatrný, připravili na tebe léčku: Bud' ostražitý!“ Souhlasí to, bratře, Frede? A tak jsem šel a řekl onoho večera stovkám lidí ve Vermontu, řekl jsem: „Je na mne připravena léčka; jistě to uvidím. Nevím, co to je.“ A další noc to tu bylo. Řekl: „Zde je ta nastražená léčka.“ Ano, příteli. Ale Duch Svatý mne vedl v tom, co mám dělat. A, ó, aj, bylo to prostě dobré! Ó, mnozí z vás ví, co to bylo. Nemám čas, abych o tom mluvil.

114 Ale, když jsem tam stál v tom čase na tom místě, začalo se ochlazovat. Pan Denton měl dorazit na druhý den, řekl jsem: „Víš co, miláčku, myslím si, že by bylo dobré, kdybychom si vzali domů nějakého pěkného jelena.“ Řekl jsem: „Je to reálné. Musel jsem šetřit všechny drobné, měli jsme jen krátce po svatbě.“

A řekl jsem: „Měli bychom na zimu maso, kdybych si šel dnes trošku zalovit.“

115 A ona řekla: „Dobře, jdi Billy.“ Řekla: „Pamatuj na to, že jsem nikdy nebyla v lesích,“ řekla. Byla pětadvacet mil daleko v horách, víte a řekla: „Nemám o tom vůbec ponětí.“

116 A když to řekla, já... A řekl jsem: „Dobře, nu, vzpomínáš si, jak jsem před třemi lety dostal ty tři medvědy? To bylo právě za vrcholkem této hory.“ A řekl jsem: „Dostanu velikého jelena a rovněž nějakého medvěda,“ a řekl jsem: „Budeme mít maso na zimu.“ Nu, znělo to velice pěkně, víte. (Česali jsme borůvky, abychom za to koupili uhlí na tuto zimu; a potom je Billy prodal, a Meda a já jsme je česali odpoledne, když jsem se vracel z hlídky.) A tak jsem řekl: „Dobře, vezmu si pušku a půjdu dolů.“ Řekl jsem: „Je tam hodně jelenů, nějakého najdu.“ A řekl jsem: „Víš,“ řekl jsem, „potom jej dostanu.“ A řekl jsem: „Budeme... za chvíli se vrátím.“

Ona řekla: „Dobře.“

117 A tak, když jsem vyrazil, byla taková nízká oblačnost. A všichni

lidé z New Hampshire ví a také z Nové Anglie ví, co to znamená, když spadne mlha, nebo kdekoliv jinde v horách, vůbec nevíte, kde jste. Toť vše. Nevidíte ani ruku před sebou. A tak jsem vyrazil a sestupoval jsem takovým kostrbatým terénem dolů a potom jsem vystupoval na takový hřeben nahoru. A všiml jsem si levharta, tak mu říkáte zde, v této části země. Na západě mu říkáme kuguár. A tam v horách mu říkají horský lev. Je to stále to stejné zvíře. Je to puma, ve skutečnosti to je ona. Ta stejná kočka je asi 2, 74 metrů dlouhá a váží asi 68 až 90 kilogramů. Ona mi zkřížila cestu, strhnul jsem ihned pušku, ale ne tak rychle, abych na ní stačil vystřelit.

118 Nu, rychle jsem vyrazil nahoru a honil jsem toho kuguára, pozoroval jsem listy, kde se pohyboval, víte. Mohl jsem jej slyšet. Měl čtyři nohy. Věděl jsem, že to není dvounohý tvor, mělo to čtyři nohy. A rovněž jsem věděl, že to není jelen, protože jelen dupe. A on se pohyboval velice lehce, jako kočka, víte, asi takto. A medvěd silně dupe nohama, když jde. A tak jsem věděl, že to musí být kuguár. A byl za kmenem, a tak jsem jej neviděl a sotva, co jsem jej letmo zahlédl, byl pryč.

119 A pozoroval jsem, jak hýbal listím, víte, až na vrcholek hory a znovu dolů, takto a nepozoroval jsem tu oblačnost, která po celou tu dobu přicházela, víte, tu padající mlhu. Znovu jsem se pustil dolů, procházel jsem velikou dolinou a dostal jsem se mezi obří stromy, když jsem pronásledoval toho kuguára. Myslel jsem si: „Za chvíli jej dostanu.“ Zpozoroval jsem nějaké místo a běžel jsem na takovou vyvýšeninu a rozhlížel se dokola a chtěl jsem ho zahlédnout; pozorně jsem naslouchal a šel dolů a znovu sešel dolů. Bylo slyšet, jak někde daleko přede mnou praská křoví. Vidíte, on je mazaný, on umí vyskočit na strom a skákat ze stromu na strom. A byl si jist tím, že jsem ztratil stopu. A já jsem si pomyslel: „Ó, zcela jistě!“

120 A začal jsem se vracet zpět kaňonem a ucítil jsem pach medvěda, starého samce. Pomyslel jsem: „Hochu, teď tě dostanu, to bude něco!“ Znovu jsem ucítil závan pachu a pokračoval jsem kousek dál a pozoroval jsem všechny znaky a všechno kolem. Nic jsem neviděl; otočil jsem se a šel opačným směrem dolů, po druhé straně hory. A z ničeho nic jsem si všimnul, že jsem v mlze. Znovu jsem ucítil ten pach, vznášel se někde ve vzduchu. Řekl jsem: „Ne. Nu, co se stalo, vítr vane z této strany a já jsem ucítil pach medvěda odsud z této strany, a když jsem se dostal na druhou stranu, vítr vál z jiného směru. Musím se tedy dostat do místa, kde jsem poprvé ucítil pach medvěda

a vzít to odsud.“

121 A na své zpáteční cestě jsem se podíval na druhou stranu kaňonu, upozoroval jsem pohyb větví v keřích. A když jsem to spatřil, něco černého se tam pohnulo. Pomyslel jsem si: „To je on.“ Bleskurychle jsem vložil náboj do pušky a tiše stál. A když jsem to spatřil, byl to veliký jelen, obrovský. Pomyslel jsem si: „To je přesně to, co jsem si přál, zcela určitě.“ Toho jelena jsem zastřelil.

122 Pomyslel jsem si: „Dobrá!“ Nevšiml jsem si, že se stává poněkud... Trvalo to nějakou dobu, než jsem s ním udělal pořádek, pohleděl jsem... Očistil jsem si ruce a dal do pořádku nůž, zastrčil jsem jej zpět na místo. A pomyslel jsem si: „Sláva Bohu! Děkuji Ti, Pane Ježíši, dal jsi mi maso na zimu. Sláva Bohu!“ Vzal jsem pušku. Uvažoval jsem: „Budu se teď muset vrátit kaňonem.“ Řekl jsem: „Aj, podívejme, přichází bouřka. Raději abych odsud zmizel a vrátil se k Medě a ostatním.“ Řekl jsem si: „Musím si pospíšet.“

123 Šel jsem nahoru kaňonem, rozeplnul jsem si svůj velikánský červený kabát a pospíchal takto kaňonem nahoru, dokola. První věc, víte, pomyslel jsem: „Ach, kde jsem zabloudil?“ Foukal už takový vítr, že se stromy vzájemně dotýkaly. Pomyslel jsem si: „Kde jsem sešel z cesty?“ Chodil jsem dokola. Věděl jsem, že jdu přímo k Hurikánové hoře. Ale náhle jsem se zastavil, byl jsem zpocený, pomyslel jsem si: „Co se to děje? Chodím tu půl nebo tři čtvrtě hodiny a nemohu se dostat na místo, kde jsem odbočil.“ Pozvedl jsem oči, a tu visí můj jelen. Byl jsem přesně na stejném místě. Pomyslel jsem si: „Nu, co jsem vlastně spáchal?“

124 Dobrá, vykročil jsem znovu. Pomyslel jsem si: „Tentokrát se mi to podaří, nebyl jsem dostatečně pozorný.“ Pozoroval jsem všude každý pohyb. Hledal jsem, hledal, hledal. Přicházela mračna, věděl jsem, že přichází bouřka, mlha visela velice nízko a zdálo se mi to nějak povědomé. Pomyslel jsem si: „Půjdu ještě kousek dál“ a šel jsem dál a dál a dál a dál a dál a dál a dál. A pomyslel jsem si: „Dobrá, to je ale divné, tak se mi zdá, že jsem už toto místo někdy viděl.“ A rozhlédl jsem se a tu visí můj jelen. Vidíte?

125 Víte, v čem jsem byl? Indiáni tomu říkají „stezka smrti.“ Chodíš v kruhu, kolem dokola. Dobrá, myslel jsem si, že jsem příliš dobrým vůdcem, že se nemohu ztratit. Vidíte, nikdo mi nemusel vysvětlovat nic o lese, věděl jsem kudy se ubírat. Vidíte?

126 A tak jsem se pustil do toho ještě jednou. Řekl jsem: „Nemohu

se dopustit toho stejného omylu.“ A vrátil jsem se tady znovu.

127 Pokročil jsem tedy kus kaňonem nahoru, a začalo pořádně foukat. Ó, aj, všude ležel sníh! A byl už téměř soumrak. A věděl jsem, že Meda tuto noc v takové divočině nepřežije, ona si neuměla poradit. A Billymu byly sotva čtyři roky, tři roky, takový mrňous. A pomyslel jsem si: „Co si počnou?“ Dobrá, došel jsem už tak daleko a tu jsem najednou vpadl do rašeliniště a pomyslel jsem si: „Jsem někde na rovině a nic nevidím, je taková mlha.“ Teď jsem chodil dokola.

128 Normálně bych si našel nějaké místo a počkal tam, pokud bych neměl nikoho s sebou. Zdržel bych se tam, dokud by nepominula bouřka, den nebo dva a tak bych se z toho dostal. Uřízl bych si kus jelena... dal jej na záda, někam bych zalezl, jedl a nemyslel na to. Ale tak se nelze zachovat, jestliže tvoje manželka s dítětem se nacházejí tam v divočině a hynou. Vidíte?

129 A tak jsem začal uvažovat: „Co teď mohu podniknout?“ A pokračoval jsem kousek dál. A pomyslel jsem si: „Nu, počkej. Když jsem přešel toto první údolí, vítr mi foukal do tváře, tudíž jsem přišel odsud. A musím tedy jít tam.“ A tak jsem kráčel uprostřed obřích stromů, ale nevěděl jsem, kde jsem. Řekl jsem: „Ó!“ Zmocnila se mně nervozita. Pomyslel jsem si: „Chvilečku, Bille, nejsi přece ztracen,“ byl to pokus se oklamat. Toto nelze oklamat. Ne, nikoliv. Svědomí uvnitř ti říká, že jsi na omylu.

130 Ó, ty se snažíš říci: „Ó, jsem spasen, chodím do kostela.“ Nestarej se, jen počkej, až budeš na smrtelné posteli a potom zpozoruješ, že je tomu jinak. Tvé svědomí ti to říká. Něco vevnitř ti říká, že jsi na omylu. Vidíte? Víš, že kdybys zemřel, nemohl bys potkat svatého Boha. Jak jsme Ho pozorovali minulý večer, ty svaté anděly, kteří zakrývají své tváře, když před Ním stojí. Jak můžeš obstát bez krve Ježíše Krista, která tě zahálí?

131 Pomyslel jsem si: „Ó, nějak to zvládnou.“ A vykročil jsem. A najednou jsem zpozoroval, že něco slyším. Znervózněl jsem. A pomyslel jsem si: „Nu, jestliže se mi tohle přihodilo, pak je se mnou konec.“ To se obvykle stává ztracenému člověku, on se v divočině zhroutí. Potom vezme pušku a zastřelí se; nebo padne do nějaké jámy a zlomí si nohu a leží tam, dokud nezemře. A tak jsem si pomyslel: „Co si teď počnu?“ A vyrazil jsem dál.

132 Ale náhle jsem uslyšel, jak mi něco říká: „Já jsem pomoc vždycky hotová, ve všelikém soužení.“ A šel jsem dál.

133 Pomyslel jsem si: „Vím, že se mi to už začíná trošku plést, jelikož slyším hlas, který ke mně mluví.“ A šel jsem dál. A „fjú, fjú, fjú,“ jen to hvízdalo, víte. Pomyslel jsem si: „Nu, přece nejsem ztracen. Přece víš, hochu, kde se nacházíš! Co se to s tebou děje? Nemůžeš se ztratit. Jsi příliš dobrým lovcem, nemůžeš se ztratit.“ Vychloubal jsem se sám před sebou, víte, naprosto jsem sám sobě lhal.

134 Toto nemůžete oklamat. Zde hluboko, tam se nachází takové malé kolečko, které se otáčí a říká: „Chlapče, jsi ztracen a ty to dobře víš. Vidíš, jsi ztracen.“

135 Pokračoval jsem dál. „Ó, jsem ztracen! To bude v pořádku. Nějak se z toho dostanu.“ Neměl jsem z toho dobrý pocit, přibližoval se vítr. Padaly sněhové vločky, sněžilo, jako kdyby se roztrhla peřina, říkáme tomu, že „chumelilo.“ A musel jsem myslet na manželku a dítě. Nejsem... Pomyslel jsem si: „Ó, ach!“

136 A tu jsem znovu uslyšel, jak to říká: „Já jsem pomoc vždycky hotová ve všelikém soužení.“ A byl jsem tehdy kazatelem Evangelia a kázal jsem zde v modlitebně.

137 A tak jsem si pomyslel: „Nu, co tedy mohu udělat?“ Zastavil jsem se a rozhlížel, a mlha už byla úplně na zemi. Já... To bylo to. Už se nedalo nic podniknout. Pomyslel jsem si: „Ó, co mohu ještě udělat?“ Pomyslel jsem si: „Pane, nejsem hoden toho, abych žil, měl jsem v sobě příliš mnoho sebedůvěry. Myslel jsem si, že jsem lovcem, ale nejsem.“

138 A bratře, vždy jsem Mu důvěřoval. Střílel jsem, měl jsem rekordní úlovky. A rybařil jsem, nejsem dobrý rybář, ale vždy jsem Mu důvěřoval. Střílel jsem, byl jsem mizerným střelcem, ale On mi dovolil ulovit světové rekordy ve svých družích. Vidíte? Střílel jsem jeleny na vzdálenost šest set padesáti až osmi set metrů. Měl jsem s sebou pušku a ulovil třicet pět kusů zvěře, aniž bych jednou minul. Můžete si to kdekoliv přecíst. Vidíte? To jsem nebyl já, to byl On. Důvěřoval jsem Jemu.

A tak jsem uvažoval: „Co mohu udělat? Co mohu udělat?“

139 Pokračoval... Stále víc a víc se to přibližovalo:

„Já sem pomoc vždycky hotová ve všelikém soužení, pomoc vždycky hotová.“

140 Pomyslel jsem si: „Je to Bůh, který ke mně promlouvá?“ Sundal jsem klobouk. Měl jsem na hlavě svůj služební klobouk s červeným kapesníkem uvázaným kolem něj. Odložil jsem jej. Odložil jsem kabát,

byl promoklý. Odložil jsem kabát a opřel jsem pušku o strom. Řekl jsem: „Nebeský Otče, jsem už málem bez sebe, slyším hlas, který ke mně promlouvá. Jsi to Ty?“ Řekl jsem: „Musím přiznat, že nejsem lovcem. Nejsem, nemohu najít cestu. Musíš mi pomoci. Nejsem hoden, abych žil a dělal věci, které jsem dělal, protože jsem tu přišel a myslel jsem si, že toho vím příliš moc, a přece jsem se ztratil. Potřebuji Tě, Pane. Moje manželka je dobrá žena. Moje dítě, můj malý chlapeček, jeho maminka odešla a ona se snaží být jeho maminkou, a právě jsem se s ní oženil. A ona se tam nachází i dítě, zde v této divočině a oba této noci zemřou. Vítr, teplota klesne na deset pod nulou a oni nevědí, jak přežít. Oni dnes v noci zemřou. Nedovol jim zemřít, Bože. Doprovod' mne k nim, abych si byl jist, že nezemřou. Jsem ztracen! Jsem ztracen, Bože! Nemohu najít cestu. Nepomohl bys mi, prosím? A odpusť mi, že jsem byl tak sobecký! Nemohu bez Tebe nic udělat, Bože, Ty jsi mým Vůdcem. Pomoz mi, Pane.“

141 Vstal jsem a řekl: „Amen.“ Zvedl jsem kapesník; kabát, posbíral jsem to; nasadil klobouk; vzal jsem svou pušku. Řekl jsem: „Teď se postavím v tom nejlepším směru, který znám, podle mého nejlepšího porozumění; a vyrazím tímto směrem, protože chodím v nějakém kruhu, ani nevím kde. Ale půjdu cestou, kterou mi ukážeš, Pane Bože, můj Vůdce.“

142 Vyrazil jsem tímto směrem. Řekl jsem: „To je ono a musím se přimět k tomu, abych tomu věřil. Půjdu tímto směrem. Půjdu rovnou tímto směrem. Nebudu se odchylovat, půjdu tímto směrem. Víím, že jsem v pořádku. Půjdu tímto směrem.“ Kdybych šel tímto směrem, dostal bych se do Kanady. Vidíte?

143 Právě v tuto chvíli jsem pocítil, jak se mne Něco dotklo, nějaká ruka, pocítil jsem to jako lidskou ruku, tak znenadání, že jsem se ihned otočil a rozhlížel. Nestál tam nikdo. Pomyslel jsem si: „Co to bylo?“ Zde přede mnou leží Bible. Bůh, můj Vůdce a Soudce stojí zde. Pohleděl jsem vzhůru. A právě v tom směru se mlha rozplynula a spatřil jsem věž na vrcholku Hurikánové hory. Šel jsem úplně opačným směrem, podle svých nejlepších loveckých schopností, vzdaloval jsem se od toho místa a bylo už pozdě večer. Ihned jsem se otočil a takhle se nasměroval. Vzal jsem do ruky klobouk a pozvedl jsem své ruce a řekl: „Veď mne, Bože, jsi mým Vůdcem.“

144 Vydal jsem se na cestu. Musel jsem jít rovnou po útesech a všem možným, abych se tam dostal, a bylo později a později. Potom se úplně setmělo. Přede mnou pobíhali jeleni a jiná havěť. Neuvažoval

jsem však o ničem jiném než o tom, abych pouze udržel směr, přímo na tu horu.

¹⁴⁵ A věděl jsem, že jakmile se dostanu k věži; pan Denton a já... já mu pomáhal letos z jara natáhnout linku, natáhli jsme telefonní drát z Hurikánové hory, asi pět a půl kilometrů dolů do tábora. A tento drát vedl vedle uzounké stezky, ale na ní teď byl napadaný sníh a nebylo možno tuto stezku najít. Vidíte? A vítr vál, a tak dále, byla tma a řádila sněhová vánice, a nebylo vidět, kde se nacházím. Nu, jediné, co jsem mohl udělat po té, co se setmělo, a nevěděl jsem... Věděl jsem, že jdu jedním směrem přímo na tuto horu. Protože jsem předpokládal, že jdu na tuto horu, a věž stála na vrcholku této hory, a měl jsem asi devět a půl kilometrů, abych se na to místo dostal. Představte si, mlha se rozplynula na vzdálenost devět a půl kilometrů, pouze taková díra, abych to mohl uvidět!

¹⁴⁶ A potom jsem vzal pušku do této ruky a tuto ruku jsem zvedl nahoru, abych narazil na drát, který byl připevněn ke stromům takto, shora dolů, telefonický drát do toho srubu, aby si on mohl promluvit se svou manželkou nebo si zatelefonoval z této hory. A já jsem se mu v tom chystal pomoci letos na podzim. A měl jsem ruku takhle zvednutou a řekl jsem: „Ó, Bože, dovol mi narazit na tu linku.“ Kráčel jsem a ruka mě už tak bolela, byla unavená, že jsem ji sotva mohl udržet a musel jsem ji spustit dolů. A přendal jsem takto pušku do druhé ruky; několik kroků jsem se vrátil, abych si byl jistý tím, že jsem to nepřešel a potom jsem zvedl ruku, a kráčel dál. Připozdívalo se, tma, foukal vítr. Ó, tu jsem chytil větev, řekl jsem: „To je ono! Ne, to není to.“ Ó, to dává... nedovol tomu vydat nejistý zvuk.

¹⁴⁷ Za chvíli, když už jsem byl téměř hotov se vzdát, moje ruka do něčeho narazila. Ó, aj! Byl jsem nalezen, poté, co jsem byl ztracen. Chopil jsem se toho drátu. Odhodil jsem pušku, sundal z hlavy klobouk a zastavil se. Řekl jsem: „Ó, Bože, jaký je to pocit být nalezen poté, co jsem byl ztracen.“ Řekl jsem: „Nepustím se toho drátu, dokud nedojdu na konec. Budu se držet tohoto drátu. To mne doveде tam, kde se nachází vše, co je mi drahé zde na zemi. Moje manželka a dítě, zoufalí, neví, kde jsem, neví, jak rozdělat oheň, neví, co si počít a vítr fouká a větve praskají a padají dolů ze stromů.“ Neodvážil bych se pustit toho drátu. Držel jsem jej, dokud mne nedovedl rovnou tam, kde se nacházelo vše, co mi bylo na zemi drahé.

¹⁴⁸ Byla to hrozná zkušenost a zároveň veliký prožitek najít cestu, ale to nebyla ani polovina z toho. Jednou jsem byl ztracen v hříchu.

Chodil jsem od církve k církvi a pokoušel se něco najít. Šel jsem k Adventistům sedmého dne, oni mi řekli: „Budeš-li dodržovat sabat, přestaneš-li jíst maso.“ Šel jsem k Baptistické církvi, oni řekli: „Jen povstaň a vyznej, že věříš v Ježíše Krista, Božího Syna a já tě pokřtím, to je to.“ Ale v tom nic nebylo. Jednoho dne jsem se však nacházel v malé kůlně na uhlí, pozvedl jsem ruce a uchopil jsem Něco; nebo lépe řečeno, Něco uchopilo mne. Byla to Linka života, Vůdce. A On mne přivedl do bezpečí až sem a já se této linky nepustím. Svírám ji v dlani. Ať všechna vyznání víry, denominace, dělají, co chtějí, já se přidržím toho Vůdce. Protože ze všeho, co kdy na zemi bylo a ze všeho, co je v nebi a co bylo pro mne vzácné, je to na konci této linky. On mně přivedl v bezpečí až sem a budu v něj doufat do konce cesty. „Když On, Duch Svátý přijde, povede vás a uvede do všelikého Světa.“

149 Přátelé, To mne dovedlo až do toho místa, kde se nacházím dnes. To mne učinilo tím, čím jsem. Mohu vám to klidně představit. To je jediný Vůdce, o kterém něco vím, buď zde na zemi, nebo tam. On je mým Vůdcem, když jdu na lov. On je mým Vůdcem, když rybařím. On je mým Vůdcem, když s někým hovořím. On je mým Vůdcem, když kážu. On je mým Vůdcem, když spím.

150 A když se přiblíží smrt, On bude stát tam u řeky a provede mne na druhou stranu. Nebudu se bát zlého, protože Ty jsi se mnou. Prut tvůj a hůl tvá, ty mně napravují a provedou na druhou stranu řeky. Modleme se.

151 Nebeský Otče, jsem tak vděčný za Vůdce, toho jediného, který mne vede. Ó, někdy, Otče, když Jej nemohu slyšet nablízku, jsem zděšen. Chci Jej mít blízko sebe, poněvadž neznám hodinu, kdy se budu muset odebrat k té řece. Chci, aby byl blízko mne. Nikdy mne neopouštěj, Pane. Nemohu promlouvat, nemohu kázat, nemohu lovit v lesích, nemohu rybařit na břehu, nemohu řídit vozidlo, prostě nemohu bez Tebe udělat nic. Ty jsi mým Vůdcem. Jak jsem šťasten, když mohu dnes večer říci tomuto shromáždění, jak jsi mne vedl uprostřed všech těchto okolností a jak jsi mne provedl!

152 Jednou jsem uvažoval; bylo to před několika lety, když jsem stál tam na ulici, a jelikož moji příbuzní se dopouštěli zlých věcí, nikdo se mnou nechtěl ani promluvit. Stýskalo se mi po obecenství. Nikdo nechtěl mít se mnou nic společného. Oni říkali: „Jeho otec pálí na černo alkohol.“ A tak Pán viděl, že se mnou nikdo ani nepromluvil. A já miluji lidi. Ale jednou, když jsem se uchopil této Linky! Nyní si myslím, Pane, nejraději bych vyklouzl někam do divočiny a dopřál si odpočinku.

Co to způsobilo? Nikoliv významná osobnost, nikoliv vzdělání; tyto věci nemám. Ale byl jsi to Ty, Pane. Ty Pane. Ty jsi mi dovolil trefit do středu terče, ty jsi mi dovolil ulovit velikánskou rybu, protože jsi věděl, že to je mé přání. Dal jsi mi otce a matky. Dal jsi mi bratry a sestry. Dal jsi mi zdraví. Dal jsi mi manželku. Dal jsi mi rodinu. Jsi mým Vůdcem, Pane. Dovolil jsi mi uchopit Tvou ruku a nedovol mi, abych ji kdy pustil. Jestliže jedna ruka bude unavená, potom mi dovol, abych ji vystřídal rukou druhou. Pomoz mi, Pane.

153 A tak ať každý jeden zde z přítomných, se uchopí této Linky života, Pane, Ducha Svatého, který je našim životem, životodárným zdrojem. A ať nás Toto vede do oné šťastné země, kde pozemské strasti jsou ty tam a naše práce ukončena, a nebude tam již stáří, ani slabých lidí, nebude už bezesných noci, nebude už nocí lkaní, ani modliteb, nebude volání k oltáři, nýbrž budeme tam navždy mladí, nemoc a žal pomine. Nebude tam už hříchu a budeme žít ve spravedlnosti Boží po celé věky, které nastanou skrze nekonečnou věčnost. Dej to, Otče.

154 A nyní, Otče, jestli je tu přítomen dnes večer někdo, kdo se ještě neuchopil této Linky života, ať ji nalezne teď. A ať Duch Svatý, který vedl... mohou říci ze srdce, se svou rukou položenou na Tvém Slově, On měl vždycky pravdu. Já se mnohokrát mýlil. Ale On měl pravdu. Ať zůstane se mnou, Pane. Dovol mi zůstat s Ním. A ať by i ostatní zde přítomní, kteří Jej dnes večer neznají, ať se uchopí Jeho neochvějné ruky, aby mohli být vedeni.

155 A jednou přijdeme k řece. Bude to velice mlhavé ráno. To staré moře bude burácet, ten starý Jordán, příboj se bude vzdouvat, smrt vymáčkne náš život. Ale Bože, nechci se bát. Tato věc byla vyřešena už dávno. Tehdy chci jen sejmout přilbu jako bojovník, otočit se zpět a pohledět na tu stezku, kterou mne provedla tato Linka. Uvidět celou tuto divočinu, kterou jsem kráčel, každý útes a každou hromadu kamenů, na kterých jsem se zranil, drže se toho Vedení. Jak jsi řekl skrze básníka: „Někteří vodou, někteří skrze povodně, někteří těžkými protivenstvími, ale všichni přes Krev.“ A vezmu Toto, tento starý Meč, který mne střežil celou cestu a vložím jej zpět do pochvy, a zvolám: „Otče, pošli dnes ráno naproti člun, vrátím se domů.“ Ty tam budeš, Pane. Zaslíbil jsi to. Ty nezklameš.

156 Požehnej teď každému přítomnému zde. A jestliže neví, jak se uchopit této Linky a nikdy se Jí ještě nedotknuli, ať nyní pozvednou svaté ruce, nuzné ruce, toužící ruce a dotknou se této Linky života, která je dovede do touhy jejich srdcí, dokonalého pokoje a uspokojení,

odpočinutí v Kristu.

157 S našimi skloněnými hlavami, jsou zde ruce, které se zvednou a řeknou: „Dovol mi. Vezmi mne za ruku“? Ó, Bůh vám žehnej.

Když cesta se stává chmurnou, drahý Pane, při mně stůj, když můj život téměř uhasíná; až se postavím u řeky, veď mé nohy, drž mé ruce, chop mne za ruku, drahý Pane, veď mne dál.

158 Je tu ještě někdo další, který si přeje zvednout ruku a říci: „Pane, chci pocítit dnes večer dotek této Linky života. Chci pocítit Krista, který mi odpustil mé hříchy, chci od této hodiny nadále být novým stvořením?“ Bůh vám žehnej. Je tu ještě někdo, kdo by řekl: „Dovol mi, abych se Tě dotkl, Pane. Chci být uvolněn sám od sebe a najít to, Pane v Tobě.“ Bůh ti žehnej. A Bůh ti žehnej. Jistě. „Chci být uvolněn sám od sebe, Pane. Dovol mi zapomenout.“ Bůh ti žehnej, bratře. „Dovol mi...“ Bůh ti žehnej, sestro. Nedůvěřujte lidským plánům. Následujte Vůdce, On vás uvede ve všelikou pravdu. „Veď mne, Pane Ježíši, veď mne.“ Bůh ti žehnej tam vzadu. Ó, mnoho rukou se zvedlo v očekávání na spasení. Nu, zatím co jsme...

159 Oltář je zde, nemůžeme však volat k oltáři, protože zde všude sedí lidé. Ale On je právě tu. Víte to dobře a bezpečně, že když jste zvedli své ruce, něco se ve vašich srdcích stalo. Ježíš řekl: „Kdo slyší mé Slovo a věří tomu, který Mne poslal, má život věčný.“ Mínete to tak? Potom je zde bazén plný vody. Bude dost času na křest. Modleme se.

160 Náš Nebeský Otče, toto malé, kostrbaté poselství dnes večer, ochraptělým hlasem, Duch Svatý musel někde najít místo. Dostal se tam, kam to bylo určeno a je jich tu dnes večer mnoho, Pane, možná patnáct či dvacet, kteří zvedli své ruce s tím, že potřebují Vůdce. Oni si uvědomují, že Ho klamali. Snažili se říci sami sobě: „Jsem v pořádku,“ ale tam uvnitř věděli, že to tak není. Ale oni chtějí pocítit Tebe, Pane. Oni chtějí Vůdce. Oni se chtějí přihlásit. Ty nejsi nikdy přetížen. Oni se chtějí zapsat na tuto cestu. Neví, jak se tam dostat. Nikdo neví, jak je tam dostat; Ty jsi ten jediný. Oni přicházejí pro Bohem stanoveného Vůdce, Ducha Svatého. Zvedli své ruce.

161 Ó, Duchu Svatý a Vůdče, sestup teď na ně. Odpusť každý hřích. Promiň jejich nepravosti. Vezmi je dnes večer do Kristova těla, kde by mohli pocítit ten tekoucí proud moci v té Lince, která je povede k Jordánu a na druhou stranu Jordánu do zaslíbené Země. Nechtě následují věrně Slovo. Slovo říká: „Dělejte pokání a ať se každý z vás pokřtí ve jméno Ježíše Krista.“ Ať se o to nepokoušejí nějakým jiným

způsobem. Ať následují věrně Slovo, protože On je Tím, který je provede. To jsou schody, po kterých je potřeba stoupat, dokud se neuchopíme Vůdce. Uděl to Pane. Necht' oni patří tobě. Teď jsou ve Tvých rukou jako trofeje a nikdo je nemůže odtud vytrhnout. Věřím, že je provedeš jakožto spasené. Věřím, že zvedli své ruce, nemohli to udělat sami od sebe, aniž by Někdo k nim promluvil. A to jsi byl Ty, Duchu Svatý a Vůdče.

162 Oni uviděli tu hodinu, která se končí, mlha sestupuje na zem, veliká vyznání víry a věci se spolčují, církve se sjednocují, spojují se. A, ó, Bože, pokoušejí se říci: „Všichni svérázní budou muset odejít na Aljašku.“ A všechny jejich hrozby, to pro nás není nic nového, ten veliký Vůdce nám je odhalil na stezce Slova. A my pouze kráčíme touto Jeho částí.

163 Otče, Bože, Ty jsi k nim promluvil dnes večer a já ti je odevzdávám, jako trofeje Slova. V Ježíšově jménu.

164 Nu, zde na pódiu leží, Otče, kapesníčky, které jsou pro nemocné lidi, pro nějaké malé dítě, nějakou maminku, nějakou sestru, nějakého bratra; je mezi nimi dokonce malá vlásenka. Nyní je беру a tisknu k sobě. Nu, jsme poučeni v Bibli, že byly brány z Pavlova těla kapesníčky a zástěrky a nemocní lidé byli uzdraveni, nečistí duchové opouštěli lidi. Nyní si uvědomujeme, Pane, že Pavel byl člověkem, byl pouze člověkem. Ale to bylo pomazání Ducha Svatého, které bylo na něm a které požehnalo tyto kapesníčky, a rovněž víra, kterou tito lidé měli, že on byl tvým apoštolem. A Pavel byl od nás vzat, ale nikoliv Vůdce, On je stále zde. A Bože, prosím, abys požehnal tyto kapesníčky a ať je Vůdce vede na tato místa, této úplné oddanosti.

165 Bylo nám znovu řečeno, že Izrael následoval svého Vůdce a přišli k přímo Jordánu, spíše k Rudému moři. Byli zastaveni na svém stanovišti a Vůdce je vedl dolů. Proč? Odhalit svou Slávu. A když pominula veškerá naděje, potom Bůh pohleděl skrze ohnivý sloup a dokonce staré, Mrtvé moře se zděsilo a ustoupilo, a pro Izrael byla otevřena stezka, kterou kráčeli do zaslíbené země.

166 Opravdu, Pane, Ty jsi nadále tím stejným Bohem. Tito lidé jsou možná křesťany, možná jsou na svých stanovištích, ale možná, že byli zatlačeni někam do kouta, vehnáni do úzkých nějakou nemocí. Pohled' dnes večer dolů skrze Ježíšovu krev a ať se ďábel lekne a uteče od nich a Tvé děti ať projdou přímo do zaslíbení pevného zdraví. Dejž to, Otče. Posílám to od mého těla k jejich, ve jménu Ježíše Krista.

¹⁶⁷ Pozvedám toto shromáždění k Tobě, skrze víru ho nesu přímo k Božímu oltáři plnému slávy, tam na nebesích, protože každý náznak nemoci, všechno zlé, jež mají, všechno, co je zlé v jejich životech, Bože, očisti je, učiň je Tvými. Uzdrav je, Otče. A ať moc, která vzbudila Ježíše z hrobu, oživí jejich smrtelná těla a učiní je novými stvořeními v Kristu. Dej jim pevné zdraví a sílu, aby Ti sloužili.

¹⁶⁸ Bud' pamětliv na mne, ó, Pane, jsem Tvým služebníkem. Pomoz mi, stojím zde v potřebě modlitby. A modlím se, aby Duch Svatý mě provedl a použil si mne a dovedl mne k tomu dni, kdy spatříme Ježíše Krista tváří v tvář, při Jeho slavném příchodu, kdy se s Ním setkáme na povětrí při vytržení. Prosíme o to ve jménu Kristově. Amen.

*Miluji Jej,... (Vy také?) neboť On dřív miloval mne,
a vykoupil spasení mé na Golgotě.*

¹⁶⁹ Nu, jestliže nemilujete jeden druhého, ty, které vidíte, jak můžete milovat Jej, kterého jste neviděli? Nyní, zatímco budeme zpívat Miluji jej, podejte srdečně a v lásce ruku svému sousedovi.

Miluji Jej,...

(Bratr Branham si tiskne ruce s těmi, kteří jsou v jeho blízkosti. A říká: „Pán ti žehnej, bratře Neville.“ Shromáždění pokračuje ve zpěvu. - vyd.)

*Na Golgotě.
Nyní pozdvihněte své ruce k Němu.
Miluji Jej, miluji Jej neboť On dřív miloval mne,
vykoupil spasení mé na Golgotě.*

¹⁷⁰ Pokud jde o dobrou písničku, chtěli byste takovou slyšet? Máme zde evangelistu song leadera z Indianapolis. Myslím si, že zpívá v modlitebně Cadle. Souhlasí to? V pořádku, příteli. To je jeho místo v modlitebně Cadle. Kolik z vás si pamatuje E. Howarda Cadle? Ó, aj! Necht' Bůh dopřeje pokoje jeho vzácné duši. Byl to rozhlasový slávik, žena, jejímuž zpěvu jsem rád naslouchal, více než kterémukoliv jinému, z těch, které jsem kdy slyšel zpívat v mém životě, byla to paní Cadleová, která zpívala: „Než jsi odešel dnes z tvého pokojíčku,

pamatovals na to, aby ses pomodlil ve jménu Ježíše Krista, našeho Spasitele, který je naším Štítem dnešního dne?“

¹⁷¹ Právě na druhé straně ulice, ve staré chatrči o dvou místnostech, jsem jednou ráno vstal a chtěl jsem rozdělát oheň. V kamnech nechtělo hořet. A zkoušel jsem to znovu, a zafoukal vítr a foukl mi to rovnou do tváře. A bylo zima a byl jsem zcela prokřehlý. Na podlaze byla námraza a já byl bos; pokoušel jsem se uvést do provozu tu malou cínovou pec s takovou malou troubou na ní. A právě jsem... měli jsme s Medou právě krátce po svatbě. A já se pokoušel, dříví bylo mokré a nechtělo hořet a já tam seděl a pomyslel jsem si: „Ó, ach! Zkusím to znovu.“ Musel jsem jít do práce, a tak jsem takto rozdmýchával tuto starou pec. A natáhl jsem a pustil jsem rádio a ona začala zpívat. „Než jsi odešel dnes z tvého pokojíčku, pamatoval jsi, aby ses pomodlil,“ klesl jsem na podlahu, „ve Jménu Ježíše Krista, našeho Spasitele, který je naším Štítem dnešního dne?“ Ó, jak jsem rád naslouchal této ženě!

¹⁷² Až jednou projdu na druhou stranu řeky, věřím, že uslyším paní Cadleovou, že tam sedí. Víte, vždy jsem si chtěl domluvit schůzku. Na oné straně řeky, tam je vždy zelený strom, víte, Strom života; a tam na oné straně řeky je andělský sbor, který zpívá ve dne i v noci, a jelikož tam není noc, tak zpívá celý den, vidíte. Domluvím si tam místo a posadím se a budu to poslouchat. Věřím, že uslyším paní Cadleovou, jak tam zpívá.

¹⁷³ Bůh žehnej našemu bratrovi. Zapomněl jsem jeho jméno. Jak se jmenuješ, bratře? Ted' nám zazpívá bratr Ned Woolman. Bratře Woolmane, budu rád, budeš-li s námi dnes večer. (Bratr Woolman zpívá Chrám mého srdce - vyd.)

